

கலோக்குங்கள்

கலோக்குங்கள்

விதை
விதை
தமிழ்ச் சாதியை....?

விதியே, விதியே தமிழ்ச் சாதியை..?

குலோத்துங்கன்

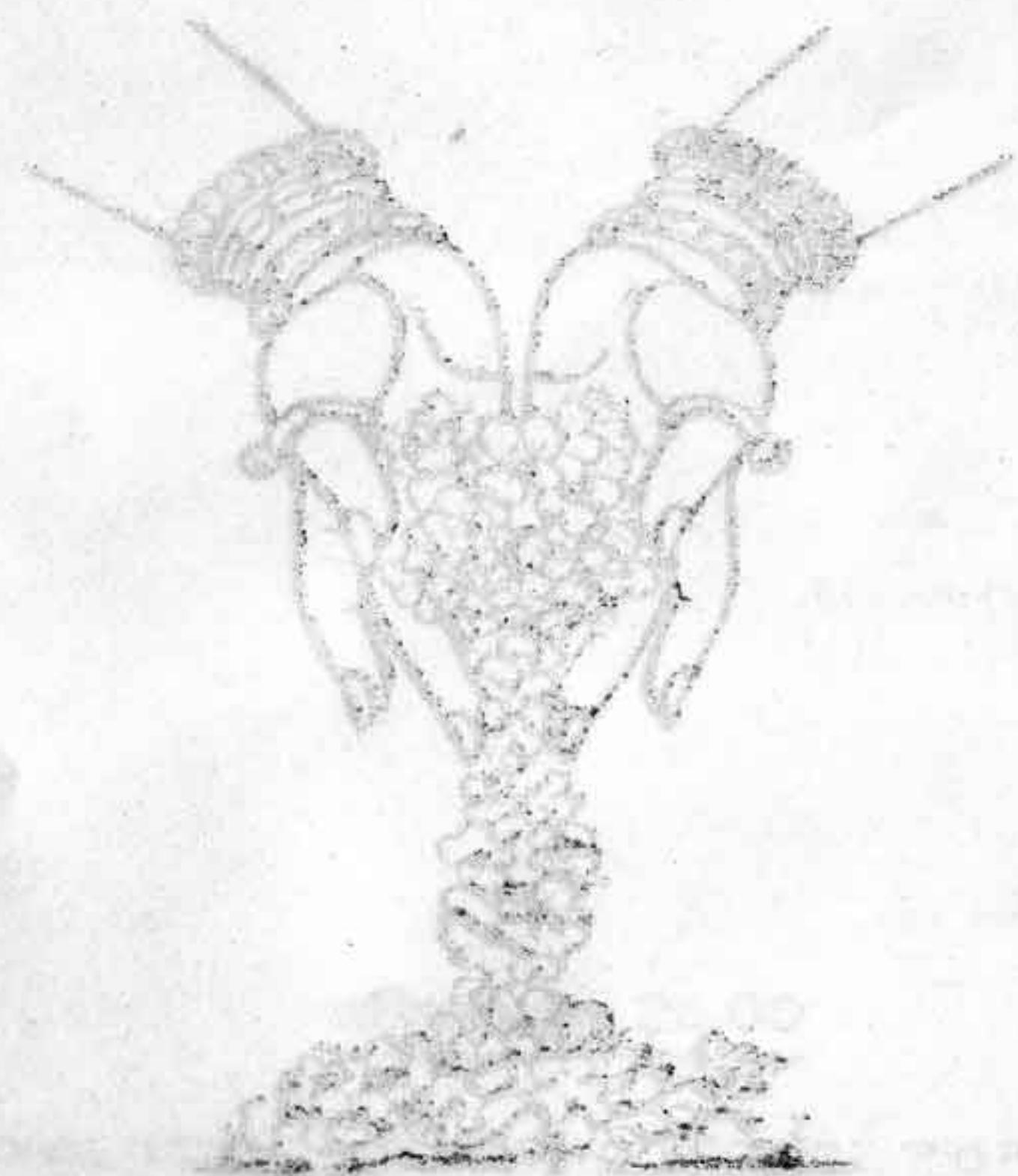
பாரதி பதிப்பகம்

126 / 108, உஸ்மான் சாலை,

தியாகராய் நகர்,

சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி எண். 4984 போன் 2 4340205

இதனுள்ள

i. முன்னுரை	7
ii. என்னுரை	15
iii. பதிப்புரை	21
1. படையல்	23
2. விதியே, விதியே, தமிழ்ச் சாதியை...?	24
3. புதுயுகத் துறவி	39
4. தீயவை தீய்ப்போம்	40
5. கங்கையும் போதுமோ	42
6. தீர்டடை வேடம்	44
7. விலங்கும் நாணும்	46
8. அரசியல்வாதி பாட்டு	48
9. பார் முழுதும் வேளாண்மை	50
10. விடம் விதைப்போர்	51
11. நவக்கிரக இனத்தவர்	53
12. தீருட் படலம்	54
13. அகதிகள்	56

14. கவர்கள்	58
15. வறுமை வென்றது	62
16. நிர்வாகத் தேர்	65
17. தனிநிலத் தோல்வி அன்று	67
18. உரிமைகள் அமிழ்வதில்லை	70
19. அம்மணப் பெண்ணியம்	71
20. பெருமானின் பெண்ணியம்	74
21. வரலாற்று விபத்து	76
22. பூரண வேட்கை	77
23. விரக்தி	79
24. மாணிடம் தாண்டாதோ	81
25. தேடல்	83
26. உம்பரும் எம் படைப்பே	85
27. தணியாத தாகம்	87
28. விரியும் வெற்றிடம்	89
29. பிந்தியவர் முந்துவதோ	91
30. காலன் செய்த சதி	93
31. ஈடு காணேன்	95
32. சக்திச் சுரங்கம்	97
33. வாழ்வெனும் மர்மம்	99

முன்னூரை

பொதுவாக மனிதன் தொடர்ந்து ஒரு யுகத்திலிருந்து, இன் னோரு புதிய யுகத்திற்கு நடை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்: இது முடிவில்லாத முன்னேற்றப் பயணம். இன்று நாம் ஒரு யுகம் முடிந்து இன்னொரு யுகம் உதயமாகும் காலகட்டத்தில் இருக்கிறோம். நாடோடியாக இயற்கையில் கிடைக்கும் கனி, கிழங்குகளையும், வேட்டையாடிக் கிடைக்கக் கூடிய மாமிச உணவுகளையும் உண்டு வாழ்ந்த மனிதன் விவசாயத்தின் மூலமாகத் தனக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருளை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய ஆற்றலைப் பெற்றான்: அதன் பின் நிலையாக ஒரு இடத்தில் வாழ்ந்து புதிய சமுதாய வாழ்வினை உருவாக்கினான். இந்த வேளாண்மை யுகம் பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆரம்பமாயிற்றெனக் கணக்கிடுகிறார்கள்: இந்த யுகம் தனி மனித நாகரிகத்திற்கே அடிப்படையாக அமைந்தது. இயற்கைச் சக்திகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு, தனது தேவைகளை நிறை வேற்ற இரவு, பகல், ஓய்வில்லாது வாழ்ந்த மனிதன், தனது வாழ்க்கையைப் புதிய முறையில் அமைத்துக் கொண்டு, உழைப் பொடு ஓய்வும் பெற்று, தனது சிந்தனை சக்தியை வளர்த்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பையும் பெற்றான். இந்த யுகத்தில்தான் நாம் இன்று போற்றும் பல காலியங்கள், தத்துவ நூல்கள், உருவாயின. இசை, நடனம், சிற்பம், ஓலியம் போன்ற பல நுண்களைகள் தோன்றி வளர்ச்சியுற்றன. இது தமிழர், சங்கம் கண்ட காலம்: திருக்குறள், ஜம்பெரும் காப்பியங்கள் போன்றவை தோன்றிய காலம்: கெளதம புத்தர், மகாவீரர், ஏசு கிறிஸ்து, நபிகள் நாயகம், சங்கரர், ராமானுஜர், மத்வர் போன்ற மகான்கள் தோன்றிய காலமும் இதுவே. வேளாண்மை யுகத்தில் மனித சமுதாயத்தில் மகத்தான் வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆனால், அவ்வளர்ச்சிக்கான மாறுதல்கள் நத்தை வேகத்தில் இடம் பெற்றதால் அம்மாறுதலுக்கு ஏற்ற முறையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வது எளிதாக இருந்தது.

சுமார் நான்கு நாற்றாண்டுகளுக்கு முன் விஞ்ஞான யுகம் உருவாகியது. அதன் விளைவுகளைத்தான் நாம் இதுவரை அனுப

வித்து வந்திருக்கிறோம். ஆனால், விஞ்ஞான வளர்ச்சி பெரும்பாலும் மேலை நாடுகளில்தான் ஏற்பட்டது. அதன் காரணமாக அங்கு பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்பட்டது மட்டுமன்றி, இராணுவ பல்மும், புதிய ஆயுதங்களும், கடலைத் தாண்டிச் செல்லும் போக்குவரத்துகளும் பெருகின. இப் பலத்தைக் கொண்டு அந்நாடுகள் ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்காக் கண்டங்களில் தங்கள் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்திய காரணத்தால், உலகம், 'ஆளும் நாடுகள்' என்றும், 'அடிமை நாடுகள்' என்றும் பிளவுபட்டது. இந்தியாவும் பிரிட்டனினின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டுப் பல சீர்குலைவுகளை ஏற்க நேர்ந்தது. இதைத்தான் பாரதியார்:

“.....இந்த
வையத்து நாட்டில் எல்லாம்
தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி
விடுதலை தவறிக் கெட்டுப்
பாழ்பட்டு நின்ற தாம்ஹீ
பாரத தேசம்.....”

என உருக்கமாகப் பாடியிருக்கிறார். இந்த நிலையிலிருந்து நம்மை வாழ்விக்க வந்தவர் மகாத்மா காந்தி என வருங்காலத்தைப் பற்றியும் நம்பிக்கையோடு பேசுகிறார்.

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பின் நாம் ஒரு அரசியலமைப்பை உருவாக்கி, அதன் அடிப்படையில், நாட்டிலுள்ள குறைகளை நீக்க வும், நம் மக்களைல்லோரும் வறுமையிலிருந்து நீங்கி நல்வாழ்வு வாழுவும், அறிவியல் வளர்வதற்கும், தொழிலும் விவசாயமும் முன்னேறவும் திட்டமிட்டுப் பாடுபட்டு வருகிறோம். இந்த நிலையில், தொழில் யுகத்தைத் தாண்டி, 'கல்வியுகம்' காண மனித குலம் முனைந்திருக்கிறது. நம் நாடும் நம் மக்களும் இந்தப் புது யுகத்தின் தேவைக்கேற்ப வாழ, பல முன்னேற்ற நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுவது தவிர்க்க இயலாதது. ஆனால், நாம் இன்னும் பழைய முறைகளையும், குறைகளையும் நீடிக்கும் நிலையிலேயே உள்ளோம். அறிஞர்கள் மக்களுக்கு வழி காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். முக்கால ஞானியாக விளங்கிய மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் கவிதைகள் தமிழர்களுக்கும் மற்ற இனத்தினர்க்கும் வழிகாட்டியாக விளங்குகின்றன.

இந்தப் புது யுகத்தை எட்டுவதில் தமிழன் நிலை என்ன என்பதை ஆய்ந்து, பாரதியார் காட்டிய வழியின் அடிப்படையில் தமிழ் இனத்திற்கு வழிகாட்டும் பணியேற்க முன்வந்துள்ளார் 'குலோத்துங்கன்' என்னும் புனைபெயரில் கவிதைகள் இயற்றும் விஞ்ஞானி, பேராசிரியர் வா.செ.குழந்தைசாமி. தற்காலத் தமிழ்க் கவிஞர்களில் இவருக்குள்ள ஒரு தனிச் சிறப்பு: இவர் சிறந்த அறிவியல் நிபுணர்: நீர்வளத் துறைப் பேராசிரியர்: தொழில் நுட்பக் கல்வித் துறையில் பெரும் பணியாற்றி அனுபவம் பெற்றவர்; பல பல்கலைக்கழகங்களில் துணை வேந்தராகப் பணியாற்றிப் புகழ் பெற்றவர்: UNESCO ஆலோசகர் பொறுப்பை வகித்தவர். ஆகவே, நம்மிடையேயுள்ள குறைகளையும், நிறைகளையும் அறிவியல் நோக்கோடு ஆராயும் திறமை படைத்தவர். அவர் சமீப காலத்தில் உருவாக்கிய கவிதைகளை, "விதியே, விதியே தமிழச் சாதியை...?" என்னும் தலைப்பில் வெளியிட முன்வந்துள்ளார். இதற்கு முன்பும் நான்கு கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

எல்லோராலும் பாராட்டப்படும் இவரது கவிதைகள் ஒரு புற மிருக்க, என்ன மிகவும் கவர்ந்தது அவர் எழுதியிருக்கும் திருக்குறள் பற்றிய ஆராய்ச்சி நூலான "வாழும் வள்ளுவம்." திருக்குறளுக்கு எத்தனையோ பேர் உரை எழுதியுள்ளார்கள். ஆனால், வா.செ.கு. அறிவியல் துறையில் இன்று நிலவி வரும் "அறிவியல் அனுகுழுறை"க்கு ஏற்ப 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் திருக்குறள் ஆசிரியர் தமது கருத்துகளை விளக்கியிருக்கிறார் என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இந்நூல் Sahitya Akademi பரிசு பெற்று, ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, திருக்குறளின் பெருமையை உலகறியச் செய்துள்ளது. இதற்குத் தமிழ் உலகம் அவருக்கு என்றும் நன்றியும், பாராட்டும் செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

அறிவியல் அறிஞர்கள் தமிழ் ஆராய்ச்சியில், தமிழ் வளர்ச்சியில் பங்கு கொள்ளும்போதுதான், அன்று தமிழ்த் தாயின் நிலையைக் கண்டு பாரதியார் கண்ணீர் வடித்த குறைகளும், தாழ்மையும் நீங்கும். இந்நிலை நீங்கி, தமிழ் மொழி வளர்ச்சியற்று, மற்ற உலக மொழிகளுக்குச் சமமாக உயர்வு அடைய வேண்டுமென்றால்,

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
 தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்
 இறவாது புகழுடைய புதுநால்கள்
 தமிழ்மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்
 மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
 சொல்வதிலோர் மகிமை இல்லை
 திறமான புலமைனனில் வெளிநாட்டோர்
 அதைவணக்கம் செய்தல் வேண்டும்.

பாரதியார் சுட்டிக்காட்டிய நற்பணிகளைச் செய்து முடிக்க வல்லவர்களில் ஒருவராக விளங்குகிறார் குலோத்துங்கன்.

இக்கவிதைத் தொகுப்பில், கவிஞர் குலோத்துங்கன் நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தின் கீழ் இயங்கி வருவதில் ஏற்பட்டிருக்கும் குறைகளையும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். மாநிலங்கட்கு அரசியல் சட்டத்தின் கீழ்க் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பல்வேறு அதிகாரங்களைப் பாதிக்கக்கூடிய முறையில் மைய அரசு திட்டக் குழு மூலமும், பல சட்டங்கள் மூலமும் செயல்பட்டு வருகிறது. அதன் காரணமாக, மாநிலங்கள் மக்களுக்குச் செய்யக்கூடிய பணிகளைச் சரியான முறையில் ஆற்ற இயலாத நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலை பற்றிப் பல சட்ட வல்லுநர்களும் எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். நானும் இது பற்றிப் பல இடங்களில் பேசியும் எழுதியும் வந்திருக்கிறேன். கடந்த அரை நூற்றாண்டில் நாம் பெற்ற அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நமது அரசியல் சட்டத்தை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறேன். இதையொத்த கருத்தையே கவிஞர் குலோத்துங்கன் கவிதை வழியில், உணர்வும், எழிலும் சேர்ந்து உயிருட்டும் நடையில் கூறியிருக்கிறார்.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தைச் சிர்குலைக்கும் பெருங் குறைகளைப் பற்றிய கவலையையும், கண்ணக் குரலையும் இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பில் காணலாம். முக்கியமாக, சாதிப் பிரிவினையின் காரணமாகத் தமிழினம் சின்னாபின்னப்படுவதை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். இன்று சாதி அடிப்படையில் சங்கங்கள், அரசியல் கட்சிகள் இடம் பெற்று, 'தமிழ் இனம்' என்று ஒன்றுபட்ட சமுதாயத்தைக் காண முடியாத நிலை உருவாகி வருகிறது.

“சாதியின், குலத்தின் சக்தியில் நெளிந்து
ஊதியம் தேடி ஊன்வளர்க் கின்ற

சிறியில் சிறியர் திணந்தொறும் சாதி
வெறியினை ஊட்டி, வேற்றுமை பெருக்கி

என்துமிழ் மக்கள்தம் இனங்ஞர்(வு) அழிக்கும்
புன்மையைக் கண்டு பொங்குமென் நெஞ்சின்

ஆத்திரம் தாங்குவ தாற்றிலன்: பேயர்தம்
சாத்திரம் விரிவது தடுப்பவர் காணேன்”

என வருந்துகிறார் குலோத்துங்கன்.

“சாதியின் உணர்வும் தமிழின வாழ்வும்
மோதும் தகையினை; முன்னது வாழின்

என்னருந் தமிழுக் கெதிர்வரு நாட்களில்
உன்னத நிலைமை உறுதியா யில்லை”

என அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார். இது ஒரு கவிதை நெஞ்சத்தின் எச்சரிக்கை. நாம் காது கொடுத்துக் கேட்க வேண்டும்.

மாறுதலை அடிப்படையாகக் கொண்டது வளர்ச்சி. தமிழ் வளர்ச்சி பெற வேண்டுமெனின் காலத்திற்கேற்ற மாறுதல்களை ஏற்க வேண்டும். இதை ஏற்காதவர்களைப் பற்றி

“மாற்றம் என்பது வாழ்வின் மூச்செனும்
தேற்றமும் ஏற்கார். திருத்துவ தாயின்

சங்கம் வளர்த்த தமிழையே மீண்டும்
இங்கு காண்பதை ஏற்குவம் என்பார்.

காலம் என்பது கடந்த பாதையில்
ஞாலம் திரும்பி நடப்பது காண்கிலம்.

வினைசெய முனைந்து, மேற்செலும் முடிவுடன்
அனைவரும் திரள ஓர் அறிக்கை காணினும்

எழுதிய அனைத்தும் ஏற்பினும், கருத்து
முழுமையும் ஒருவழி முறையுடைத் தாயினும்

காற்புள் எனில் யாம் கருத்து மாறினம்
ஏற்பதற் கிளையென எழுந்து செல்லுவர்.

ஒற்றுமை யறியா(து), உளுத்த இனமடா!
வெற்றுரை, வெற்றுரை, வெற்றுரை வீரர்.

விதியே, விதியே, தமிழ்ச் சாதியை
என்செயக் கருதி இருக்கின் றாயடா”

என்று வருந்தும் அவர் கவிதை நம் உள்ளத்தைத் தொடும் வகையில்
அமைந்திருக்கிறது. இது தமிழினத்தைத் தட்டி எழுப்புமா என்ற
கேள்வி நம் முன் தோன்றுகிறது.

“..... மானிடர்
மதிவள மொன்றே வையக வாழ்வின்
நிதியென நிறையென நிறுவிய ‘கல்விப்
புதுயுகம்’ வானில் புலர்வது காணோ”

எனத் தமிழினத்திற்குச் சுட்டிக்காட்டி, தமிழன் வளர, தமிழ் மொழி
செழிக்க வழிகாட்டும் நூலாக அமைந்துள்ளது இந்தக் கவிதைத்
தொகுப்பு.

சென்ற நூற்றாண்டில் சிகாகோவில் நடந்த சர்வ மதச் சபையில்
சுவாமி விவேகானந்தர் ஒரு பேருண்மையை விளக்கினார்.

“The future of humanity depends upon the synthesis of science and spirituality.”

எனக் கூறினார். இந்த இணைப்பு, சாத்தியம் என்பதைக் குற்றக்குடி
அடிகளார், தம் வாழ்க்கையின் மூலம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் என்
பதை விளக்கும் வகையில்

"அறிவியலும் ஆண்மிகமும் இணைந்து நிற்கும்
அற்புத்தின் தந்தை இவன்"

என்று குலோத்துங்கன், அடிகளாரைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

இன்றைய அரசியல்வாதிகளைப் பற்றிக் கவிஞர் எழுதியிருப்பது எவ்வளவு உண்மை என்பதை நாம் தினமும் காண்கிறோம்.

"வறுமையில், பசியில் வாடும் மக்களை ஏய்த்து வாழும்
சிறுமையர்: சிறிய லாபம் தேடுவர்: திரிவர்: செல்வ

வேட்டையே கொள்கை யாக விணைந்துள நஞ்சு நெஞ்சர்
நாட்டையே விற்ப தற்கும் நானுதல் இல்லார...."

அரசியல் இவ்வாறு சீர்குலைந்து நிற்கும் நாளில் நம் கடமை என்ன
என்பதையும் வகுத்துக் காட்டுகிறார் நூலாசிரியர்.

..... சீரி
அறிஞர்கள் எழுதல் வேண்டும்; அறவழி ஆட்சி தேடும்
நெறியினர் எழுதல் வேண்டும். நீண்டதோர் மரபு கொண்ட

எழுத்துல கணைத்தும் பொங்கி எதிர்த்திடத் தொடங்க
வேண்டும்.

அழுத்திடும் சுமைகள் தாங்கி, அவலங்கள் தாங்கித் தாங்கி,
நொந்திடும் மக்கள், ஏழ்மை நோயினில் மடிவோர், நெஞ்சம்
வெந்தவர் உண்மை கண்டு விழித்தெழுச் செய்ய
வேண்டும்!

தீயவை எதிர்த்து நிற்கும் செம்மையும், திறமை மிக்க
தூயவர் ஆட்சி தேடும் சூழலும் பரவ வேண்டும்."

குடியரசுத் தத்துவத்தின் கீழ் செயல்படும் ஒரு நாட்டில், அரசியல் கட்சிகள் தேர்தலை நம்பி வாழும் சூழ்நிலைகளில், இந்தக் கோரிக்கை எவ்வளவு பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது!

"வேடம், வேடம், தலைவர்கள் என்பவர்
வேடம் கள்வ மடா - பல

பாடம் பயின்றும் எம்மினம் ஏய்ப்பவர்
பகட்டில் மயங்குதா.”

மேலே கானும் முழுக்கங்கள் நாடெங்கும் பரவ வேண்டும். திருவள் ஞவர் கொடுங்கோன்மையைப் பற்றிக் கூறியிருக்கும் குறளுடன் இம் முன்னுரையை முடிக்கின்றேன்.

“கொலைமேற்கொண் டாரின் கொடிதே அலைமேற்
கொண்(டு)
அல்லவை செய்தொழுகும் வேந்து”

அல்லவை செய்வதோடல்லாது அரசே கொலை மேற்கொண்டொழுகுமாயின் மக்களின் நிலை என்னவாகும்! இது பொதுவாக நாம் இன்று நாடு முழுவதும் கானும் குழ்நிலை.

தமிழ் மக்கள் விழிப்புற வேண்டும். அவர்கள் கல்வியுகத்தில் காலடி வைக்க வேண்டும். வேற்றுமை வளர்ப்பவர்களை விலக்கி, ஒற்றுமை கண்டு, உயர்ந்த தலைமை ஏற்று, எல்லாத் துறைகளிலும் தேவையான மாற்றங்களை வரவேற்று, உயர்வடைய வேண்டும் என்று விழையும் இக்கவிதைத் தொகுதி ஒரு புதிய சுகாப்தம் ஏற்பட உதவுமாக! தத்துவம் சார்ந்த எண்ணங்களையும், இன்றைய அரசியல், சமுதாய வாழ்க்கையில் எழுந்துள்ள பிரச்சினைகளையும், கருத்தும் உணர்வும் கலந்து நிற்கும் கவிதைகளாகப் படைத்திருக்கிறார். சுருங்கக் கூறினால் இன்றைய பிரச்சினைகள் இத் தொகுப்பில் இலக்கிய வடிவம் பெற்றுள்ளன. கவிஞர் குலோத்துங்கனுக்கு எனது பாராட்டுகள். வாழ்த்துகள்.

சௌன்னை

சி. சுப்ரமணியம்

என்னுடைய

“விதியே, விதியே, தமிழ்ச் சாதியை...?” என்ற தலைப்பின் கீழ் வரும் இந்நால் எனது கவிதைகளின் ஐந்தாவது தொகுப்பாகும். ‘வளர்க் தமிழ்’, ‘வாயில் திறக்கட்டும்’, ‘விண் சமைப்போர் வருக’, ‘கதவுகள் காப்பதில்லை’ என்பன முந்திய தொகுப்புகள். இப்பொழுது வெளியாகும் தொகுப்பில் வரும் கவிதைகள் 1990-1995 காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்டவை.

பொதுவாக, இதுவரை வெளிவந்துள்ள தொகுப்புகளில் இடம் பெற்றுள்ள கவிதைகள் மனித நேயம், மானுடர் மாண்பு, மானிடத் தின் முடிவற்ற முன்னேற்றப் பயணம், சமுதாய வாழ்வின் ஏற்றத் தாழ்வுகள், தமிழ் வளர்ச்சி, தமிழின முன்னேற்றம் பற்றிய சிந்தனைகளின் வெளிப்பாடாக அமைந்தவை. அவ்வப்போது நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள், அவற்றின் விளைவுகள் பற்றிய கருத்துகள், எண்ணங்கள், அவ்வளவாக இடம் பெற்றதில்லை. இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் பெரும்பாலும் நாட்டு நடப்புகளால், சமுதாயப் போராட்டங்களால் பாதிக்கப்பட்ட உணர்வுகளின் மொழிபெயர்ப்பேயாகும்.

தன்னலம் மனித இயற்கை; தவ வேடம் பூண்டவர்கள்கூட, வீடுபேறு வேண்டுபவர்களேயாவர். தன்னலத்திற்கும் ஒரு தரமுண்டு: கண்ணியம் கடவாத எல்லையுண்டு: எல்லை வேண்டும். தனி மனிதரினும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சற்றுக் கடினமான மரபுகளைக் கடைப்பிடிக்க, காக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள். அரசியல் தலைவர்கள் என்போர்தம் அறமும், தரமும் நாளொரு தாழ்வும், பொழுதொரு சரிவுமாக நாடு முழுவதும் குறைவது தொடர்க்கை ஆகிறது. ஒதுக்கப்பட்ட பல நடைமுறைகள், ஊழல் என்று வெறுக்கப்பட்ட பல இழிசெயல்கள் இன்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவை ஆகிவிட்டன் போன்ற தோற்றம் உருவாகி வருகிறது. இத்தகைய சக்திகளின் ஏறுமுகம், நமது எதிர்காலம் பற்றிய ஐயத்தை ஒருபறமும், அச்சத்தை ஒருபறமும் உருவாக்குகிறது. நீதி, பொறுமையுடன்

அமைதியைக் கடைப்பிடிக்கிறது. நல்லவர்கள் பார்வையாளர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்தி, தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள, தன்னை நியாயப்படுத்த, வன்முறையையும் வழியாக ஏற்றுப் போராடுகிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் மக்கள், நல்லவர்களாக இருந்தால் மட்டும் போதாது. அந்தியை எதிர்த்து, தீமைகளை எதிர்த்துப் போராடுபவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். நல்லவர்கள் பண்பாடு என்பது, நன்மை செய்வது, தீமை செய்யாமை என்பது மட்டுமன்று. நல்லவர்கள் என்போர் தீமையை எதிர்த்துப் போராடுபவர்கள் என்பதாகவும் இருக்க வேண்டும். நம்மிடம் அந்த உணர்வு வலுப்பெறவில்லை.

பாதுகம் செய்பவரைக் கண்டால் - நீ
பயங் கொள்ளலாகாது பாப்பா
மோதி மிதித்துவிடு பாப்பா

என்று குழந்தைகள் நிலையிலேயே தொடங்கி இந்த எதிர்ப்புணர்வைப் போதிக்கிறான் பாரதி. பண்டைக் காலத்தில் நன்மை நசித்து, தீமை தலைதூக்கிய போதெல்லாம் இறைவன் அவதாரமெடுத்து வந்து தீமையை அழித்ததாகக் கதைகள் கூறுகின்றன. இனி எந்தக் கடவுளும் இந்தப் பணியை நமக்காகச் செய்ய வரப்போவதில்லை. அது இன்று நமது சமுதாயத்தின் கடமை. தீமையின் வாழ்வும், செம்மையின் தாழ்வும் இயற்கையன்று; பெரும்பான்மையினரின் செயலின்மையின் விளைவு. இந்தக் கண்டனம் கவிதையாக மலர்ந்துள்ளது.

இரண்டாவது உலக யுத்தத்திற்குப் பின்னர், பெரிய போர்கள் எனக் கூறுத்தக்க போர் எதுவும் இடம் பெறவில்லை. ஆனால், எண்ணற்ற சிறு போர்கள், சிறியன, பெரியன என்று கூறுவதற்கும் இடைப்பட்ட நிலையுடைய போர்கள் ஏராளமாக நடந்துள்ளன. நடந்தும் வருகின்றன. ஓர் அரசமைப்பின் கீழ் பல தரப்பட்ட மக்கள் வாழ்கின்ற சூழ்நிலைகளில், மதத்தின் அடிப்படையில், மொழியின் அடிப்படையில், பிரதேச அடிப்படையில், இன அடிப்படையில், கலவரங்கள், உள்நாட்டுப் போர்கள், வன்முறைகள் பரவலாக இடம் பெறுகின்றன. பொதுவாக, மனித உரிமைகள் மதிக்கப்படும் பண்பு வளர்ந்துள்ளதாக நம்பப்படும் இந்த நூற்றாண்டில், பல நாடுகளில் இப்படிப்பட்ட போராட்டச் சூழ்நிலைகளில் மக்கள் படும் அவதிகள், அநுபவிக்கும் துன்பங்கள் கல்லையும் கரைக்கத் தக்கன. மத, இன, மொழி வெறியினர்தம் பயங்கரவாதம் காட்டுமிராண்டிக் காலத்தையும் கடந்து நிற்பதைக் காண்கிறோம்—சுதவியிலிருப்போர்

புழுவினும் கீழான சிறுமையுடன் நடந்து கொள்வதும், மனிதர்களைப் புழுப் போல நடத்துவதும் இந்த நூற்றாண்டின் வரலாற்றில் ஆங்காங்கு கறை படிந்த பக்கங்கள். இந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் கூட, தனி மனிதர்களின் உணர்வுகள், தனி இனத்தினர் வேண்டும் சம நீதி, நாகரிகம் பேசும் நாடுகளால்கூட மதிக்கப்படாமை புரிந்து கொள்ள இயலாத விந்தையாகும். இந்நிலை பற்றிய மனக் கலக்கங்கள் கவிதை வடிவம் பெற்றுள்ளன.

தமிழகத்தின் இன்றைய நிலையோ, அதன் எதிர்காலம் பற்றி நாம் கணிக்கத்தக்க தோற்றங்களோ பெருமைப்படத் தக்கனவாக இல்லை. நிறைவு தருவனவாகக்கூட இல்லை. ஒரு காலத்தில் நாம் தேசியத் தலைவர்களை உருவாக்கினோம். அந்நிலையிலிருந்து இறங்கி, தேசிய அளவில் அங்கீகாரம் பெற்ற மாநிலத் தலைவர்கள் என்ற நிலைக்கு வந்தோம். அடுத்த தலைமுறையில் நாம் சாதித் தலைவர்களை மட்டும் உருவாக்கும் நிலைமைக்குத் தாழ்ந்து விடு வோமோ என்ற கவலை நெஞ்சை அரிக்கிறது. சாதி உணர்வு வளர வளரத் தமிழின உணர்வு தாழ்கிறது. தமிழின உணர்வு மங்குகிறது. தமிழினம் தண்ணீர் இன்றி வறண்ட கரிசல் நிலம் போலப் பிளவு காண்கிறது.

சமுதாய நீதி, இன்றியமையாத தேவை; அமெரிக்கா போன்ற வளம் பெற்ற, அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும் வளர்ந்துள்ள நாடுகளிலும் பேசப்படுகிறது; ஓரளவு பின்பற்றப்படுகிறது. "சமுதாய நீதியொரு புனித ஆறு; தான் பாயும் பகுதியெலாம் தழைக்கச் செய்யும் அமுதாற்று". இது இன்றும், என்றும் இந்தச் சமுதாயத்திற்கு மட்டுமன்றி, எந்தச் சமுதாயத்திற்கும் அந்தந்தக் காலப்பகுதியில் நிலவும் ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் பொறுத்து, நீதி, அந்திகளைப் பொறுத்துப் பொருந்தும். நமது நாட்டில் அந்தப் புனித நதியில் அண்மைக் காலங்களில் அரசியல் கழிவு நீரும் வந்து கலந்து விட்டது. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை, இன்று முன்னேறிய சமூகத்தினர் என்று கருதப்படும் சமூகத்தின் தலைவர்களும் முன்வந்து உருவாக்கிய சமூக நீதிக் கொள்கை, அரசியல் கலப்பினால் மாற்று இழந்து வேற்றுமைகளை விதைப்பவர் கருவியாகத் தாழ்ந்துவிட்டது. உடலின் ஓவ்வொரு உறுப்பும் நலமாக இருக்க வேண்டும். எந்த உறுப்பின் நலக் குறைவும் உடலின் நலக் குறைவுதான். அதே சமயத்தில் எந்த உறுப்பின் நலனைக் காப்பதும் உடலின் நலத்திற்குத் தீங்கு செய்வதாக அமைந்துவிடக் கூடாது. உடலின் நலத்தைக் குறைத்து எந்த உறுப்பின் நலத்தையும் பாதுகாக்க இயலாது. சமுதாய

நீதிப் போராட்டம் தமிழின் உணர்வை அழிக்குமாயின் நாம் சமுதாய நீதிக்கு அமைந்திருக்கும் அடிப்படை ஆரோக்கியமானதானா என ஆராய வேண்டும்.

சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகள் என்ற ஒரு பிணியைப் போக்க, சாதி உணர்வு என ஏற்கனவே இடம் பெற்றுக் காலங்காலமாக நம்மை நசித்துவரும் இன்னொரு பிணியை வளர்த்துவிடக் கூடாது. அதற்கு அமரத்துவம் அளித்துவிடக் கூடாது. சாதி என்பது புற்று நோயினும் புரையோடிய பெருநோய். 'சாதி வளர்ச்சிக்குத்' தாளிட்டுச் சமூக நீதிக்கு வாயில் அமைக்க வழி வகுப்பது இயன்ற ஒன்றே. இந்தப் பிரச்சினை அரசியல் கடந்து அனுகப்பட வேண்டும். அறிஞர்களால், அறிவியல் நோக்குடன், ஆய்வுப் பார்வையுடன் அனுகப்பட வேண்டும். சாதி உணர்வுகளைத் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, வளர்த்துத் தலைமை தேடுபவர்கள் தம்மையும் அறியாது தமிழ் இனத்திற்கு, தமிழினத்தின் ஒற்றுமை உணர்வுக்கு, அதன் வரலாற்றின் முக்கிய காலகட்டத்தில் இழைக்கும் பெருந்தீமையை நினைந்து நினைந்து கலங்கும் நெஞ்சின் பெருமூச்சும் இந்நாலில் ஆங்காங்கு இடம் பெற்றிருக்கிறது.

இந்நாலின் தலைப்பாக அமைந்திருக்கும் "விதியே, விதியே, தமிழ்ச் சாதியை...?" என்ற கவிதை இதில் இடம் பெற்றுள்ள நீண்ட கவிதை. பாரதி தீர்க்கதறிசி. இன்றைய தரையில் கால்களை உறுதி யாக ஊன்றி நின்று, எதிர்கால வானத்தை ஊடுருவிப் பார்த்தவன்; தமிழரின் எதிர்காலம் பற்றி அன்று தோன்றிய ஜயங்களின் அச்சங்களின் அடிப்படையில், கருத்துடனும், கவலையுடனும் "விதியே விதியே தமிழ்ச் சாதியை என்செயக் கருதி இருக்கின்றாயடா?" என்ற ஒரு கேள்வியை, முற்றுப் பெறாத அக்கவிதையில் கேட்டிருக்கிறான். கேட்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவன் நெஞ்சில் உதித்திருக்கிறது. பாரதி வாழ்ந்த காலத்தை விடத் தமிழினத்தை இன்று எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் பெரியவை; சிக்கலானவை; புதிய பரிமாணங்களைக் கொண்டவை. அவற்றை நாம் முழுமையாக உணர்ந்திருக்கிறோமா என்பதே ஜயமாக இருக்கிறது.

இந்திய ஜக்கியத்தில் ஓர் அங்கம் நாம். இந்த வரம்பிற்குள் நமது மக்கள் சம நீதி பெற வேண்டும். ஆண்ட பெருமையும், நீண்ட வரலாறும் கொண்ட பல மொழிக் குடும்பங்களின் ஜக்கியம்தான் இந்தியத் துணைக்கண்டம். 'பன்மையில் ஒருமை' (Unity in Diversity) என்பதை ஒரு வசதியான முழுக்கம் என்று மட்டும் கருதாது,

பன்மையை மதிக்க வேண்டும். பன்மையை முழு மனத்துடன் ஏற்க வேண்டும். அது நமது பலம் என்றும் கருத வேண்டும். முறையான 'கூட்டாட்சி' எனும் கொள்கைதான் ஐக்கியத்தை நிலைப்படுத்தும்; வலுப்படுத்தும்; நாட்டுக்கு வலிமையும் சேர்க்கும். இதை ஏற்கும் மனநிலை இன்னும் முழுமை பெறவில்லை. மொழியைப் பொறுத்தவரை மற்ற மாநிலங்கள்க்கு, ஏறத்தாழ ஒரு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட 'மொழிக் கொள்கை' இருக்கிறது. தமிழகத்துக்கெள்ள ஒரு மொழிக் கொள்கை இல்லை. திராவிட இயக்கக் கழகங்களின் மொழிக் கொள்கை வேறு; அகில இந்தியக் கட்சிகளைச் சார்ந்த தமிழகத் தலைவர்களின் மொழிக் கொள்கை வேறு. மைய அரசைப் பொறுத்த வரை, அரசியலமைப்புப்படி இந்தி ஆட்சி மொழி என்பது அதன் மொழிக் கொள்கை. நாடு முழுவதும் பரவியிருக்கும் மைய அரசின் மாநில அலுவலகங்களில் மைய ஆட்சி மொழி பெறும் இடம் என்ன; மாநில மொழிகள் பெறும் இடம் என்ன என்பது கேள்விக் குறியாகவே இருக்கிறது. பழம்பெரும் தேசியவாதியான டாக்டர் ப. சுப்பராயன் அவர்கள் அஞ்சல், தந்தித் துறைக்கு அமைச்சராக இருந்தபொழுது தமது துறையில், அந்தந்த மாநிலங்களில், மாநில மொழி இடம் பெற ஏற்பாடு செய்தார். அவருக்குப் பின் அம்முயற்சி தொடரவில்லை. மாநிலங்களில் அமைந்துள்ள மைய அரசின் அலுவலகங்கள் அனைத்திலும், அந்தந்த மாநிலங்களின் மொழியும் இடம்பெற வேண்டும் என்று சர்க்காரியா குழுவும் பரிந்துரைத்துள்ளது. எதிர்காலத்தின் கருவில் நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டிய என்னற்ற பிரச்சினைகள் உருவாகும் தோற்றம் தெரிகிறது. தமிழ் மக்களின் ஒற்றுமை பற்றிய கவலை இல்லாது, காலமெல்லாப் வேற்றுமைகளையே விளைவு செய்து கொண்டிருப்போமாயின் நம்மை எதிர்நோக்கும் முக்கியமான அரசியல், மொழிக் கொள்கைகளில் நாம் நிறைவு தரும் நிலையை அடைய இயலாது. காலாவதியா கிலிட்ட சில வேற்றுமை உணர்வுகளின் அடிப்படையிலும், சிறுசிறு ஆதாயங்கட்காகவும் தமிழினம் தனது வலிமையை அணுவளவும் சிதற விட்டுவிடாது. தன்னை ஒருமுகப்படுத்தி, வலிமை பெற வேண்டும்; வளம் தேட வேண்டும்; வாழ்வில் உயர வேண்டும் என்ற ஆசை, கவிதை முழுவதும் இழையோடுகிறது.

மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து, அவன் முன் எத்தனையோ புதிர்கள்; எத்தனையோ கேள்விகள்; இதில் விந்தை என்னவெனில், கேள்விகளைக் கேட்பவனும் அவனே; பின்னர், சரியாகவோ, தவறாகவோ, பதில் காண்பவனும், அவனே. இந்தக்

'கேள்வி-பதில்' யாத்திரை முடியாத ஒன்று. ஆனால், ஒவ்வொரு 'பதிலும்' அவன் முன்னேற்றத்தில் ஒரு 'படி'. இந்த முடிவில்லாத படிகள் அவனை இட்டுச் செல்லும் இடம் எது? அவன் பயணம், தான் விரும்பி ஏற்றதா? அல்லது அவனையுமறியாது நடைபெறுவதா? நாம் செல்லுகிறோமா, அல்லது செலுத்தப்படுகிறோமா? இந்தக் கேள்விகட்குப் பெரும்பாலும் முடிவான பதில் காண இயலாது எனினும், கேட்பதும், பதில் காண முயல்வதும் நமக்கு நிறைவு தருகிறது. எனவே, இந்தப் பயணம் பற்றிய சில சிந்தனைகளும் கவிதை வடிவம் பெற்றுள்ளன.

இந்நாலுக்கு யாரிடம் முன்னுரை வாங்கலாம் என்ற எண்ணம் எழுந்தபொழுது, நான் அதிக நேரம் சிந்திக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை. இன்று தமிழ் கூறும் நல்லுலகிலும், இந்தியத்துணைக் கண்டத்திலும், அதன் எல்லைகளைத் தாண்டியும், அரசியல், சமுதாய முன்னேற்றம், பொருளாதார முன்னேற்றம், அறம் தழுவிய பொது வாழ்வு, நாட்டின் மொழிப் பிரச்சினை போன்றவற்றில், அரை நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட நேரடியான ஈடுபாடும், அநுபவமும் கொண்டு நிற்கும் தலைவர் திரு.சி. சுப்ரமண்யம் அவர்கள், நெற்றிக் கண்காட்டினும் குற்றம் குற்றமே என்று நிமிர்ந்து நின்ற நக்கிரன் பாரம்பரியம், கனவாய், பழங்குதையாய்ப் போய் விட்ட இக்காலத்திலும் அஞ்சாது, சரியென்று பட்டதைக் கூறும் பண்பாளர். அவரை அனுகியபோது அன்புடன் முன்னுரை எழுத இசைந்தார். அவரது அன்புக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கும் கவிதைகளில் பல முன்பே அழுதசுரபி, கலைமகள், தாமரை, தினமணி போன்ற பத்திரிகைகளில் அவ்வப்பொழுது வெளியானவை. அப்பத்திரிகை ஆசிரியர்க்கும் நன்றியுடையேன். இத்தொகுப்பைத் தட்டச்சுச் செய்த திரு. பையூர் கி.இலக்குமிநாராயணன் அவர்களின் ஈடுபாட்டை நான் நன்றியுணர்வுடன் நினைவு கூர்தல் வேண்டும். எனது நால்களைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டுவரும் பாரதி பதிப்பகத்தார் இந்நாலையும் வெளியிட முன் வந்தமைக்கு நன்றி கூறுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

பதிப்புரை

தமிழகத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களின் நூல்களைப் பதிப்பிக்கின்ற பேற்றினைப் பாரதி பதிப்பகம் பெற்றுள்ளது என்றாலும், அறிவியல் மேதை டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசாமி அவர்களின் நூல்களை வெளியிடுவதில் தனிப் பெருமை கொள்கிறது.

அறிவியலும் செந்தமிழும் ஒருங்கிணைந்த வா.செ.கு. ஒரு சிந்தனைக் கவிஞருமாவார். பாரதிதாசன் பரம்பரைக் கவிஞருள், குறிப்பிடத்தக்க இடம் இவருக்குண்டு.

இதுவரை இவருடைய கவிதைத் தொகுதிகள் நான்கினை பாரதி பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. அவற்றில், மானுடர் மாண்பு, அறிவியல் முன்னேற்றம், தமிழ், தமிழர் வளர்ச்சிக்கான கருத்துகள் பெரும் பான்மை இடம் பெற்றுள்ளன.

“விதியே, விதியே, தமிழச் சாதியை...?” என்னும் இவ்வைந்தாம் தொகுதியோ இன்றைய நாட்டு நடப்புப் பற்றிய கவிஞரின் ஆழ்மனச் சிந்தனைகளை எடுத்துரைக்கிறது. அரசியல் நேர்மையின் மையாலும், மத - சாதிக் கொடுமைகளாலும் நிகழ்ந்து வரும் கேடுகளை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது.

பதவிக்காக எதையும் விற்கத் தயாராயுள்ள, கொள்கையில்லா அரசியல்வாதிகளால் நாட்டில் நிலவும் அவல நிலையைக் கவிஞர் சிறந்த சொல்லோவியமாக்கி யிருக்கிறார்.

உள்ளப் புற்று நோயாளரான மத வெறியரிடம் மண்டிக் கிடக்கும் களங்கத்தைப் போக்கக் கங்கையும் போதாதே எனக் கவல்கிறார்.

தங்களை வெறும் விளம்பரப் பொருளாக்கிக் கேவலப்படுத்தும் கீழ்மையைப் பெண்கள் துணிந்து எதிர்க்க வேண்டுமெனத் தூண்டுகிறார்.

செந்தமிழ் மொழிக்குச் செங்கோல் இல்லையே என வெதும்புகி றார்; ஒற்றுமையில்லாது ஒன்பான் கிரகங்களாய், வெற்றுரை வீர ராய்த் தமிழர் உழல்கின்றனரே என வேதனை கொள்கிறார்.

தாய் தந்தையர் மறைவு, தங்கை, தம்பியின் நோய்த் துயர் பற்றிய துன்பியல் பாடல்களால் படிப்போர் கண்களைக் குளமாக்கி விடுகிறார்.

கருத்துக் கருவுலமாகிய இந்நால் 'ஒரு பாரதி பதிப்பக வெளியீடு.' பாரதி பதிப்பகம் வெளியிட்டு வரும் நூல்மணி மாலையில் மேலும் ஒரு மணிக்கல் சேர்கிறது.

முத்திரை பதிக்கும் தம் நூல்கள் அனைத்தையும் வெளியிடும் வாய்ப்பினைப் பாரதி பதிப்பகத்தார்க்கு அளித்துவரும் டாக்டர் வா.செ.கு. அவர்கட்டு எங்கள் நன்றி மலர்களைக் காணிக்கையாக்குகிறோம்.

நாட்டு மக்கள் மீட்டிப் பயன்பெற 'நல்லதோர் வீணையை'த் தந்திருக்கிறோம் எனும் நிறைவு கொள்கிறோம்.

— பாரதி பதிப்பகம்

படையல்

தாள் பணிந்து தலை வணங்கி அன்னை உந்தன்
தகுதி எனும் மணிமுடிமேல் ஒரு கல் சேர்க்கும்
ஆள்விணைகுன் படைக்கின்றேன்; வழிந்து பொங்கும்
ஆசையுளேன்; அன்புள்ளேன்; ஆர்வ முள்ளேன்.

கனவெல்லாம் நின் தோற்றும்; இதயத் தூறும்
கருத்தெல்லாம் நினதுயர்வுத் திட்டம்; என்றன்
மனமெல்லாம் நின் கோயில்; எனியன் பெற்ற
வாழ்வெல்லாம் நினது பணி; வையம் கண்ட

கலையனைத்தும் நீ காண, அறிஞர் ஆய்வுக்
களமனைத்தும் நீ உலவத், தலைமை ஏற்கும்
நினையனைத்தும் நினதாகப், பெருமை தேடும்
நெஞ்சமுளேன்; மற்றெந்த நிறையு மில்லேன்.

வருநாளில் விரைவாக உனது மக்கள்
வளர்ந்துள்ள நாட்டினரின் வரிசை மிஞ்சம்
திருநாளைக் காலைதற்குப் பாதை தேடும்
செயலெந்தன் படையல்; பிற செல்வ(ம்) ஜில்லேன்.

விதியே, விதியே, தமிழ்ச் சாதியை...?

"விதியே, விதியே தமிழ்ச் சாதியை
என்செயக் கருதி இருக்கின் றாயடா"

என்றொரு கேள்வியை எழுப்பினன் பாரதி
தென்றலும் புயலும் சேர்ந்த சிற்றையன்

மின்னணு மிஞ்சிய வேகமும் வலிமையும்
என்னருந் தமிழ்மொழிக் கேற்றிய பாவலன்

தீயன தீய்ப்பதில் தீயினும் மிஞ்சிய
தூய நெஞ்சினன்: சொற்களில் உண்மையின்

காந்த மேற்றிய காவிய நாயகன்
மாந்தர் மேம்பட வாயிலும் ஏணியும்

தேடி நின்றவன்: தேவரும் யாமெனப்
பாடி வந்தவன், பாவலன் பாரதி

விதியெனும் பாவியின் வினைநமக் கெதிராய்ச்
சதியென மாறும் சாத்தியம் பற்றி

அஞ்சினன் போலும்; அன்றே தன்னுடை
நெஞ்சொடு வாதம் நிகழ்த்தினன் - முடிவில்

"நன்மையும், அறிவும் எத்திசைத் தாயினும்
யாவரே காட்டினும், மற்றவை தழுவி

வாழ்வீ ராயின் அச்சமொன் றிலை"யென
அறிவுரை கூறினன், அன்றுதொட்ட டெண்ணினம்

நாடிய துணையை, நடந்த பாதையை,
தேடிய இலக்கை, சேர்ந்துள தலத்தை

எண்ணினன்: முன்னாள் எம்மவர் அடைந்த
ஒண்ணிய பெருமைகள் உளத்தில் தோன்றின

பேரர சாகப் பிறங்கிய மூவர்தம்
வாரிசாய் வழிவழி வந்தவர் ஆண்டுளை

நிலமிது) என்பதும் நினைவில் வந்தது
கலம்பல செலுத்திய காலமும், வாரியின்

வளம்பல கூட்டும் மரபும் வணிகமும்
களம்பல தமிழினம் கண்டதும் வென்றதும்

தீட்டிய ஓவியத் திரைகளை வரிசையாக்
காட்டிய போல்மனக் கண்முன் சென்றன

கரையினை அணைந்த காவலில் நாவாய்
திரைகடல் பயணம் சென்றநாள் கடந்து

வாரியின் பரப்பில் வளியினை ஆண்டு
பாரிதில் வாரிதிப் பயணப் புரட்சியைச்

செய்தளம் பேரினம், சேய்மையை வென்று
எய்திய நாடெலாம் என்முன் வந்தன.

கல்வியில், கலைகளில், கருத்தின் நுண்மையைச்
சொல்வதில், உண்மையைத் துருவி ஆய்வதில்

மாண்புடைக் காவிய மரபின் உச்சியைக்
காண்பதில் எம்மினம் கண்ட வெற்றியை

எண்ணினன், எண்ணியேன் இறகுகள் பெற்று
மண்ணினின் ரெழுந்து வாணிடைத் திரியுமோர்

தெய்வத நிலையோ, தேவதப் பிறவியோ
எய்தினன்: நெஞ்சினில் இன்பமும் பெருமையும்

பொங்க நின்றனன்; பூரித்து) இருந்தநான்
இங்குள் தமிழரின் இற்றைநாள் தோற்றம்

கண்டனன்: கோடி கணவுகள் சிதைந்து
விண்டன, மின்னும் விண்ணகத் தாரகைக்

குலத்தொடு நின்றனன் கோளது சிதறி
நிலத்திடை வீழ்ந்தது: நினைவுபெற் றெழுந்தேன்

★ ★ ★

சாதி யென்பது தமிழ்மர(பு) அன்று): இது
ஆதியி விருந்தே அறிஞரும் பெரியரும்

திருத்தம் வேண்டாத் தெளிவுடன் கூறிய
கருத்து: மாணிடர் கருவினி விருந்தே

பேதம் தாங்கிப் பிறப்பவர் என்னும்
வேதம் மறுத்த மெய்யறி வாளர்

வாழ்ந்த மண்ணிது: வாழ்வியல் கூறுகள்
ஆழ்ந்து தெளிந்த ஆன்றோர், சான்றோர்

வள்ளுவர் வழிவழி வந்தவர் தாய்நிலம்.
தெள்ளிய ஞானச் சித்தர் தொடர்ந்து

சத்திய ஞானச் சபையின் தந்தை: இப்
புத்துல கத்தின் புலவன் பாரதி,

கடலையும் கலக்கிக் காட்டையும் தாக்கித்
தடையென நிற்பன தகர்த்து யாவையும்

அடிமுதல் நுனிவரை அசைத்துப் புதுயுக
விடியலில் தமிழகம் விழித்தெழுச் செய்யும்

புயலென வந்து, புரையெனும் சாதியின்
உயர்வு தாழ்வெனும் உணர்வினை வேரொடு

அழித்துச் சமநிலை அடிப்படை கண்டிட
உழைத்த பெரியார் உதித்த நாடிதில்:

சாதியின் குலத்தின் சக்தியில் நெளிந்து
ஊதியம் தேடி ஊன்வளர்க் கிண்ற

சிறியரில் சிறியர் தினந்தொறும் சாதி
வெறியினை ஊட்டி, வேற்றுமை பெருக்கி

என் தமிழ் மக்கள்தம் இனங்ஙர்வு) அழிக்கும்
புன்மையைக் கண்டு பொங்குமென் நெஞ்சின்

ஆத்திரம் தாங்குவ தாற்றிலன்: பேயர்தும்
சாத்திரம் விரிவது தடுப்பவர் காணேன்-

“விதியே, விதியே, தமிழச் சாதியை
என்செயக் கருதி இருக்கின் றாயடா”

★ ★ ★

அரசியல் கட்சிகட் களவிலை, கழனியில்
பரவும் களைபோல் பரவின. கொள்கையின்

வேரோ, விழுதோ, விரியும் கிளையோ,
நூரோ தில்லாத் துக்ஷப் புதர்களில்

வதியுநர் தலைவராய் வலம்வரும் காட்சியும்
துதியுடன் அவர்பின் தொடர்வோர் கூட்டமும்

நானும் வளர்வது நடைமுறை யானதே
ஆனும் தகுதிஓர் அற்பப் பொருள்போல்

பொருண்மை யொன் றில்லாப் பொந்துப் பந்தெனும்
குறுமையர், வானில் கொடியெனப் பறத்தல்

கண்டென் நெஞ்சம் கலங்கினன்; அரசியல்
தொண்டுசெய் துயர்ந்து தோன்றிய கட்சிகள்

பிளந்து பலவாய்ப் பிரிந்து தம்வலி
இழந்து நின்றிடும் எனிமையன்? கல்வியில்

வளர்ந்த மாநிலம் மய்யத் தாட்சியில்
தளர்ந்து நிற்பதேன்? தாழ்வதேன்? தெய்வமே!

தலைநகர் வீதியில் தலைநிமிர்ந் தென்னினம்
உலவிய நாளெலாம் உண்மையோ? கனவோ?

நிழலின் நிழலையும் நிசமென நம்புவர்.
பழகிய மேடைப் பாட்டும் வசனமும்

வேடமும் மின்னலும் வெளிச்சமும் நிறைந்த
நாடக உலகையும் நடப்பென நம்புவர்.

வீடுதீப் பிடித்து வெந்திடு நேரமும்
கூடிஅங் கங்கவர் குழுவெனப் பிரிந்து

ஒலினமுப் புவர்பின் ஒன்றுமற் றொன்றெனப்
பழிசுமத் துவர்: தீ பரவுதல் தடுத்து

அணைக்க முந்திடார்: ஆயிரம் சண்டையின்
கணக்குத் தீர்ப்பதில் கவனம் நாட்டுவர்!

நோயுற் றவனுயிர் நுடங்கும் வேளையில்
ஆயுர் வேதமா. அல்லோ பதியா

சித்தமா, மருந்தில் சிறந்தது எதுவெனத்
தத்துவம் பேச்ச் சபையைக் கூட்டுவர்

வாதமும் பட்டி மன்றமும் பேச்சும்
வேதமென் ரேற்பர்: வினையெதும் செய்யார்.

“விதியே, விதியே, தமிழ்ச் சாதியை
என்செயக் கருதி இருக்கின் றாயடா”

◀ ★ ★

சங்கம் வளர்த்த தமிழ்மொழி ஆட்சியில்
பங்கு பெறாது பலநா றாண்டுகள்

கழிந்தன. களப்பிரர் காலம் தொடங்கி
வழி வழி அந்நிய மன்னவர் ஆட்சியில்

என்றமிழ்த் திருநிலம் இருந்த நாட்களில்
தென்றமிழ் மொழிக்குச் செங்கோல் இலையால்

அறிஞர் மன்றிலும் அரசர் தம் அவையிலும்
நெறிசெய் ஆவண நிலையங் களிலும்

ஒதுக்கப் பட்ட நாள் ஒதுங்கி நின்றது
புதுக்கலை ஆயிரம் புலர்ந்த நாளெலாம்

பகலவன் கதிரின், பருவ மாரியின்
தகவினை இழந்த தருவென நின்றது.

தென்றமிழ்க் கலைகளில் தேர்ந்துள தமிழரும்
அன்றுள ஆட்சியில் அமர்ந்தவர் மொழிகளில்

எழுதினர்: புதியன இயற்றினர்: வாய்ப்புகள்
முழுவதும் இழந்து முத்தமிழ் நின்றது.

பல நூ ராண்டுகள் பற்பல இனம் இந்
நிலமீ தாட்சி நிகழ்த்திய நாட்களின்

தாக்கம் பெரிததைத் தவிர்த்தும் ஏற்றும்
ஆக்கம் பெருக்க, அழிவினைக் குறைக்க.

இயன்ற வழியெலாம் எமது மூ தாதையர்
முயன்று தொடர்ந்து முத்தமிழ் காத்தனர்.

வந்தவ ராட்சியில் வாழ்ந்த நாட்களில்
நந்தமிழ் மரபில், நடைமுறை வாழ்வில்

கலைகளில் சமயக் கருத்தில் மொழியில்
நிலைபெறும் மாற்றம் நிகழ்ந்தது. தேறின்

பழுதுள என்பன பலவெனப் படினும்
விழுமிய சிலவென விளம்பவும் கூடும்.

இறந்த நாட்களில் இழந்த பேறெலாம்,
சிறந்தன வென்னத் தேறிய வழிகளில்

எடு செய் துயர்ந்து, இன்றைய வையம்
தேடும் புதுமையில் சேர்ந்து நடந்து.

சரித்திரம் படைக்கும் தருணம் இஃஃ தென்னும்
கருத்திலா தெம்மவர் கடந்த காலத்

தவறுகள் மாற்றுவர்: சதிகளை ஆய்வர்
உவர்கடல் நீரில் உப்புப் போன்று

கலந்தன என்பர்: கடலையே காய்ச்சி
நலம் பெறச் செய்வதாய் நாட்களைக் கழிப்பர்.

மாற்றம் என்பது வாழ்வின் முச்செனும்
தேற்றமும் ஏற்கார். திருத்துவ தாயின்

சங்கம் வளர்த்த தட்டையே மீண்டும்
இங்கு காண்பதை ஏற்குவும் என்பார்.

காலம் என்பது கடந்த பாதையில்
ஞாலம் திரும்பி நடப்பது காண்கிலம்.

எதிர்வரும் தேவையை எதிர்கொண்ட டெயரும்
மதியுடன், தெளிவுடன், வருநாள் புலனுடன்

எம்மொழி தமிழீன எண்ணுவர் யாவரும்
நம்மவர் என்பதை நடைமுறை யாக்கி,

வினைசெய முனைந்து, மேற்செலும் முடிவுடன்
அனைவரும் திரள ஓர் அறிக்கை காணினும்,

எழுதிய அனைத்தும் ஏற்பினும், கருத்து
முழுமையும் ஒருவழி முறையுடைத் தாயினும்,

காற்புள் ஸியில் யாம் கருத்து மாறினம்;
ஏற்பதற் கிளையென எழுந்து செல்லுவர்.

ஒற்றுமை யறியா(து) உளுத்த இனமடா!
வெற்றுரை, வெற்றுரை வெற்றுரை வீரர்.

“விதியே, விதியே, தமிழ்ச் சாதியை
என்செயக் கருதி இருக்கின் றாயடா”

★ ★ ★

அயலார் நீண்ட நாள் ஆண்டது நீங்கி நம்
வயமாய்த் தாய் நிலம் வந்தது. பன்மொழி

இனங்கள் கொண்டது இந்நிலம் என்பதை
மனங்கொண்ட டாட்சியர் மாநிலம் மொழிவழி

அமைத்து, வளர் கூட டாட்சியை முறையொடு
சமைத்து யாவரும் சம மென் றாட்சி செய்

நிலைமை கண்டதாய் நினைத்தோம்: ஆயினும்
தலைமை ஓர் புறம் சாய்வது கண்டனம்!

பன்மையில் ஓர்மை நம் பாரத நாட்டின்
வன்மை யென் நெண்ணிய மனங்கள் மாறின

பன்மை போற்றிடும் பட்டறி வூறிய
தன்மை மிக்கவர் தலைமை ஏற்பது

நாள்தொறும் நாள்தொறும் நசிதல் கண்டனம்.
ஆள்வலி யுண்டெனின் ஆட்சியும் உண்டென

எண்ணுதல் பாமரக் கியற்கை யாயினும்
நுண்ணிய சிந்தையும், நுழைந்த பார்வையும்

கொண்டவர் தம்முனும், கொஞ்சமாய்க்
கண்டனம் இத்தகு கருத்தின் சாயலை.

மத்திய ஆட்சி, பேர் வலிமை பெற்றது
எத்துறை யாயினும் இறைமை தன்வயம்

கொண்டது: உண்மையில் கூட்டர் சில்லை.
மண்டிய தானுமை மத்தியில்: மாநிலம்

சிற்றர சானது: தில்லியில் ஆளுவோர்
கொற்றம் ஏற்றது: குனிந்து நின்றது.

நடுவ ணாட்சி நம் நரம்பு போன்றது
விடுவதொன் றின்றி விரவி நிற்பது.

தந்தியும், அஞ்சலும், தரையில் நாடெலாம்
எந்திர வாகனம் இயங்கு பாதையும்

கடலின் ஆட்சியும், கரையைச் சேர் பெரும்
படகு தங்கிடும் பதியின் ஆட்சியும்

வாணாலி முற்றிலும், மானிடர் படைத்து
மீ ணொளிர் விண்ணிடை விரையும் கோள்களின்

பயனும், வானகப் பாதையின் சொந்தமும்
அயல்மண் பற்றிய ஆளுமை முற்றிலும்

வங்கியின் செல்வமும், வரியின் முக்கியப்
பங்கும், நாணயம் பதிக்கும் ஆண்மையும்

அறிவியல் கல்வியும், அறிவியல் வகுத்த
நெறிவழி வளர்ந்து நிறைந்த துறைகளும்

எத்திசை நோக்கினும், எத்துறை யாயினும்
மத்திய ஆட்சியே வளர்ந்து நின்றிடும்.

ஒத்து வாழ்வதில், ஓர் பெரும் நாடெனும்
தத்துவம் ஏற்பதில், தயக்கம் எம்மவர்க்கு)

அணுவும் இல்லை; யாம் ஆயிரம் கோயிலில்
முணுமு ணுத்திடோம்; முழங்கிக் கூறுவும்.

தேசம் என்பதில், தேசிய ஒன்றியப்
பாசம் என்பதில், பாரத பூமியில்

எம்மவர் மிஞ்சினர் எவரு மில்லை; யாம்
இம்மியும் மற்றவர்க்கு) இளைத்த தில்லை; எம்

உரிமை பேசலை ஒற்றுமைக்கு) ஊறு எனும்
திரிபு வாதமும் செல்லுமோ? வெள்ளையர்

நீங்கிய பின்னர் இந் நிலத்தின் ஆட்சியில்
ஆங்கிலம் ஓர் தினம் அகன்று, தாய்மொழி

அதன்றன் மாநிலத் தனைத்துச் சூழலில்
பதவி யேற்றிடும்; பல்லாண் டிழிந்த

வாய்ப்பு மீளவும், வளர்ச்சி காணவும்,
தாய்மொழி முந்தைய தலைமை கண்டதாய்ப்

பெருமைப் பட்டனம். பேறெனக் கூடிய
ஒருமைத் தொடர்புக் குதவ இந்தியைக்

கூறினர். ஆங்கிலம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
மாறிய விடத்தில் வந்திவண் நிற்பது

நம்மொழி யென்றுநாம் நம்பினம்; காண்பது
நம்மொழி யன்றா; நம்மொழி யன்று.

மய்ய ஆட்சியில் மாநில மெங்கனும்
பய்யப் பய்யப் பரவியும் விரவியும்

வருவ(து) அங்குள் மக்கள் சொல்லல்;
தரும மாகுமோ? தமிழும் ஏற்குமோ?

பணியில் தாய்மொழி பங்கு நீத்தவர்
அணியில் நிற்பதோ: அற்பம் ஆனதோர்

அஞ்சல் அட்டையில் அருந்தமிழ் இல்லை
அஞ்சல் அட்டைக் கருக்கை யில்லாப்

பஞ்சையர் மொழியா பெந்தமிழ்? இன்னும்
அஞ்சல் அட்டை போல் ஆயிரம் ஆயிரம்

சான்றுள்: பட்டியல் தருவதில் பயனைதும்
தோன்றுவ துண்டோ? தொன்று தொட் டிதுவரை

ஒற்றுமை யற்றதால், உட்பகை மிக்கதால்
மற்றுள நாட்டினர் வந்தெத்திர் கொண்ட நாள்

தொடர்ந்து நம் நிலம் தோல்வி கண்டது.
கடந்த நாளெல்லாம் கடந்த வாக நாம்

புதிய பாரதப் புதுணர் வெங்கனும்
உதயம் காண்பமென் நொன்று சேர்ந்தனம்.

ஒரு மொழிக் குலமென ஒரினம் வாழும்
பெருநிலம் படைத்த பேரர் சன்று நாம்.

நீண்ட புகழோடு நிறைந்த பண்பொடு
ஆண்ட மொழியினர் ஜூக்கியம் நம்நிலம்

எண்ணில் மிக்கவர் ஏற்றம் காண்பது
மண்ணில் தீன்றுள மரபென் ரோதுதல்

தரும மாகுமோ? தன் மொழி தாழவோர்
ஒருமை காண்பதில் ஊன், உயிர், ஒன்றுமோ?

“விதியே, விதியே, தமிழுக் சாதியை
என்செயக் கருதி இருக்கின்றாயடா”

◀ ★ ★ ★

என்னுடல், என்னுளம், என்னுயிர் எல்லாம்
மன்னிய செந்தமிழ் மக்கட் கோதுவன்

சாதியின் உணர்வும், தமிழின வாழ்வும்
மோதும் தகையினை, முன்னது வாழின்

என்னருந் தமிழுக் கெதிர்வரு நாட்களில்
உன்னதுப் பெருநிலை உறுதியா யில்லை.

தகைவலி ஆண்டது தளர்ந்து, செல்வர்தம்
விணையும் வேகமும் மெலிந்து, மாணிடர்

மதிவள மொன்றே வையக வாழ்வின்
நிதியென நிறையென நிறுவிய 'கல்விப்

புதுயுகம்' வானில் புலர்வது காணீர்
முதுபெரும் பழையில் முதிர்ந்த சிந்தையின்

நுண்பொருள் காலையும், நுழைந்து தேடும்
பண்புகள் நம்மினப் பரம்பரைச் செல்வம்.

வழி வழி வந்தது; வளத்தில் மேலது
அழிவிலா நிதியம். ஆண்றோர் நன்கொடை.

நிலமும் நீரும் நிலம்தரு, நீர்தரு
வளமும் நிறைவுற வாய்த்தில வேணும்

அறிவுள ரென்போர் அனைத்து முளர் எனும்
நெறியினை அன்றே நிறுவிய வள்ளுவன்

பொய்யா மொழியினன்: புலமைஞன் றுளதேல்
எய்தா வளமென எதுவும்கூன் றிலையால்

வேண்டுவ படைக்கும் மேதையின் வித்துளர்
யாண்டு தோண்றினும் யாவரே யாயினும்

போற்றுவிர்: நம்நிலப் புதையல்ளன் றவர் தமை
வேற்றுமை யறியா விழியொடு காணுவீர்.

துறைதொறும் துறைதொறும் துருவி ஆய்ந்துள
அறிஞரைப் பணிவுடன் அழைத்துப் போற்றுவீர்.

★ ★ ★

தொண்றுள பிறப்பின் தொடர்போ, நாடோ,
இன்றுள நடைமுறை இயல்போ, மேனியின்

நிறமோ, சமயமோ, நியதியோ, வாழ்வின்
அறமோ தமிழரின் அறிகுறி காட்டும்

உரைகல் அன்று; தம் உணர்வின் ஊற்றுகள்
கறையில வாகக் கண்ணித் தமிழ்னம(து)

அன்னை யென்பவர் அனைவரும் தமிழரே.
பின்னையு மவருள் பிரிவுகள் கண்டு.

வாதம் புரிந்து வகுத்தும் பகுத்தும்
பேதம் காண்பவர் பெரியன தேடார்.

★ ★ ★

எம்மின மக்கட் கிஂது கூறுவன்:
நம்மினப் பகைவர் நாமலால் வேறிலர்.

பற்றுளர் என்பார் பழமைய ராயினர்;
கற்றுளர் என்பார் காலப் போக்கிகாடு

ஒன்றி வாழ்தலும் உலகந் தழுவலும்
நன்றென எண்ணினர்: நாட்டு மக்களோ

பண்புளர் ஆயினும் படிப்பறி வில்லார்.
கண்படும் இடமெலாம் காட்சி யாகிய

அரசியல் கட்சிக் களவிலை: ஆயினும்
தரமும் தகவும் தாழ்ந்தன: தாழ்ந்தன.

கூட்டில் நெடுநாள் குடியிருந் தொருதினம்
நாட்டில் பறந்து நன்மலர் நுகரும்

பட்டுப் பூச்சிகள் பவனியும் மின்னலும்
கொட்டும் முழுக்கும் கூட்டமும் கூச்சலும்

மக்களை ஈர்க்கும் வழியெனும் உத்திகள்
தக்க தாகுமோ? தம் நிலை தாழ்ந்து

பெறுவது இந்திரன் பேரர் சாயினும்
உறுவனர் ஏற்கார், உண்மை ஒன் றில்லாப்

பாதையில் நடந்து பதவியில் நின்றார்
சாதனை படைத்த சரிதை காண்கிலம்.

டடலும் ஆவியும் உழைப்பும் நம்மவர்
திடமும் ஒன்றெனச் சேர்த்துச் செந்தமிழ்

இளைத்தின் ஆசைகள், இன்றைய நாளைய
தினைத்தின் தேவைகள் தெளிந்து, பாரெலாம்

பரவி வாழ்ந்திடும் பைந்தமிழ்க் குலம்தம்
மரபு காத்திட, மானம் போற்றிட

எத்திசை ஏகினும் எந்நிலம் வாழினும்
முத்தமிழ்ப் பண்பெனும் மூலம் தொடர,

நந்தமிழ் மாந்தர்வாழ் நாடுகள் பற்பல
செந்தமிழ் ஒன்றுதான் சேர்ப்ப தென்றிடும்

உண்மையே நம்மின உயிரின் ஊற்றெனும்
நுண்மையும் அரசியல் நுட்பமும் கொண்டு,

மண்ணிடை நிற்பினும் வாமனன் போன்று
விண்ணிடை வளர்ந்து, விரிந்த பார்வையால்

தமிழுல கணைத்தும் தம்வழி ஈர்த்துத்
தமிழின முயர்த்தும் தலைவர் காணுவீர்.

நிலமும் நீரும் நிறைந்து காணினும்
வளமென வையகம் வகுத்த யாவையும்

நிரம்பி வழிந்து நிற்பினும், இயற்கை
வரம்பும் இகந்து வழங்குவ தாயினும்

பட்டுள அனைத்தும் படைத்து) அளிக்கினும்
நயனில: இந்த ஞாலத்து) உயர்வுகள்

தலைமையின் தரத்தின் தகவால் அமைவன.
தலைமை தாழுமேல் தரணியே தாழும்.

★ ★ ★

பாரத தேசம்ளம் பரம்பரை வாழ்நிலம்.
பாரத ஒன்றியம் பண்மையின் கூட்டெனும்

உண்மை ஏற்கிலார் ஒற்றுமை தகர்க்கும்
வன்கணர்: அவர்முன் வணங்குவ மல்லோம்.

புதுயுகத் துறவி

சமயமொடு தமிழ்வாழுத் தமிழர் வாழுத்
தாழாது தளராது தொண்டு செய்து
இமயமென நின்றதமிழ் ஞானி ஒய்ந்தான்
இனியதமிழ் வாழும்வரை இவனும் வாழ்வான்
வாழையடி வாழையென வந்த சைவ
மரபுக்கு, வளர்கின்ற மனித வாழ்வில்
நாளைவரும் தேவையொடு நடந்து செல்லும்
நாகரிகம் சேர்த்துதமிழ் ஞானி சாய்ந்தான்.

அறிவியலும் ஆன்மிகமும் இணைந்து நிற்கும்
அற்புத்ததின் தந்தைஇவன்; பழைம கண்ட
நெறிமுறையும் புதுயுகத்தின் நிறையும் தேர்ந்தோன்
நிகழ்கால நெகிழ்வுக்கு நியதி தந்தான்
குன்றத்தில் குடிகொண்டான், தமிழர் வாழ்வின்
குறிக்கோளில் உயிர்நின்றான்; அறிஞர் கூடும்
மன்றத்தில் முன்னின்றான்; சமய வாழ்வில்
மறுமலர்ச்சி கண்டமகன் மறைவ துண்டோ?

இசைபரவ வாழ்ந்தவர்கள் இறப்ப தில்லை
எங்கள்தமிழுக் கொள்கை இது: ஞானத் தேரில்
திசைமுழுதும் தமிழ்பரவச் சென்றான், பண்டைத்
தேவார மூவரோடும் சேர்ந்தான் வாழ்க.

தீயவை தீய்ப்போம்

பரவிய புகழின் பண்பின் பாரத நாடு தன்னில்
அரசியல் வாதி யென்றோர் அதிசயம் கண்டோம்: மண்ணில்

சுயநலம் மனித ரோடு தோய்ந்ததென் றறிவோம், இங்கு
சுயநலம் மனித ராகத் தோன்றிய காட்சி கண்டோம்!

புனிதம் என் ரெதுவும் காணார்; புன்மையில் புன்மை எல்லாம்
மனிதரென் றுருவும் பெற்று வந்ததோர் விந்தை; நானும்

வறுமையில் பசியில் வாடும் மக்களை ஏய்த்து வாழும்
சிறுமையர்: சிறிய லாபம் தேடுவர்; திரிவர்; செல்வ

வேட்டையே கொள்கை யாக விளைந்துள நஞ்சு நெஞ்சர்
நாட்டையே விற்ப தற்கும் நானுதல் ஜில்லார், அஞ்சாப்

பொய்மையின் வணிகர், நீண்ட புரையடைப் புண்போல் நாட்டின்
மெய்தனில் உதித்த பீடை; மிகுந்திவர் வளர்தல் கண்டு

அஞ்சினேன்; அஞ்சினேன்: இவ் வரக்கர் தம் பிடியி னின்று
மிஞ்சுமோ நமது தேயம்? மீள்வரோ எமது மக்கள்?

கொதித்தெழுந் திவர்கள் செய்யும் கொடுமையைக் காலில் போட்டு
மிதித்தொரு நடனம் செய்ய மீண்டுமோர் சிவனார் இங்கு

வருவர் என் றெண்ணு தற்கு வழியிலை; தீமை யென்று
கருதுவ தெதிர்த்து நிற்கும் கடமையும் நமதே. சீரி

அறிஞர்கள் எழுதல் வேண்டும்; அறவழி ஆட்சி தேடும்
நெறியினர் எழுதல் வேண்டும். நின்டதோர் மரபு கொண்ட

எழுத்துல கணைத்தும் பொங்கி எதிர்த்திடத் தொடங்க வேண்டும்.
அழுத்திடும் சுமைகள் தாங்கி, அவலங்கள் தாங்கித் தாங்கி, .

நொந்திடும் மக்கள், ஏழ்மை நோயினில் மடிவோர், நெஞ்சுசம்
வெந்துவர் உண்மை கண்டு விழித்தெழுச் செய்ய வேண்டும்!

தீயவை எதிர்த்து நிற்கும் செம்மையும், திறமை மிக்க
தூயவர் ஆட்சி தேடும் சூழலும் பரவ வேண்டும்.

கங்கையும் போதுமோ

பித்தர்காள்! இந்த நாட்டின் பெருமையை ஒருக ணத்தில் மொத்தமாய் அழித்து விட்டோ; மூடர்காள், மூடர் காள்! இக் களங்கத்தைக் கழுவதற்குக் கங்கையும் போது மோ; எம் உளங்களில் வடியும் செந்தீர் உலரும்நாள் வருவ தென்றோ?

குணிந்த எம் தலை நிமிர்ந்து, குவலய மக்கள் தம்முன் துணிந்துயாம் நடப்ப தென்றோ? துரோகிகாள்! துரோகி காள்; நீர் அழித்தது 'மசுதி' அன்று; அகிலமும் ஒருங்கு நம்மைப் பழித்திடும் பாவம் செய்தீர்; பாவிகாள்! வெறிகள் யாவும் மனிதரென் றுருவம் கொண்டு வந்தது போல வந்தீர்; புனிதமும், புகழும், முன்னோர் போற்றிய மரபு முற்றும்.

கணத்தினில் அழித்தீர்; உம்மைக் காணலும் பாவம்; யாவும் கணத்தினில் அழித்தீர்; உம்மைக் கருதலும் பாவம், பாவம்.

நேருவின் அறமும், காந்தி நெறிகளும் மலர்ந்த மண்ணில்
வேருடன் பண்பு)அ ணைத்தும் வீழ்த்தினா; வெட்டிச் சாய்த்தீர்

தலைமுறை பல நூ றாகத் தருமமும், சால்பும், காத்து
நிலை யொடு நின்ற நாட்டில் நீசர் நீர் எங்கு வந்தீர்?

வானிடை நிமிர்ந்து நின்ற மாண்புடைப் பண்டை நாடு
கூனிட, உலக மன்றில் குற்றங்கள் சுமந்து நிற்க,

இழிசெயல் செய்தீர், கண்கள் இமைத்திடும் பொழுதி ஞுக்குள்
பழியெலாம் மிஞ்சி நிற்கும் பழியினேச் செய்தீர், எண்ணும்

உளங்களில் புற்று நோயர் உம்மினம், உம்மால் வந்த
களங்கத்தைக் கழுவு தற்குக் கங்கையும் போது மோதான்?

இரட்டை வேடம்

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் எம்மினம்
அன்பை வளர்த்துதென் பீர் - சிறு
கோயிலின் பேர்சொலி எண்ணொறு மக்களைக்
கொன்று குவித்திடுவீர்.

ஈயையும் கொல்லுதல் பாவம்னன் ரோதுவ
தெம்மதும் என்றுரைப்பீர் - சுழல்
தீ யையும் மிஞ்சிடும் பேய்வெறி யாளரச்
சேவகர் என்றுரைப்பீர்.

மாணிடம் ஒன்றெனக் காலையும் மாலையும்
மன்றில் முழங்கிடு வீர் - நனி
சூனிய நெஞ்சுடன் வீட்டினில் சாதியுள்
கூடிக் குலவிடுவீர்.

நாடுகள் யாவையும் முன்செலும் பாதையை
நாடி நடந்திடும் நாள் - அட
ஆடுகள் மாதிரி காட்டு மிராண்டியர்
ஆணையின் பின்நடப்பீர்.

நாட்டு பதவியில் யாவையும் விற்பவர்
 நாட்டை நடத்து வரோ - அவர்
 தேட்டு பொருள்களில் தேயம் வளர்த்திடும்
 சிந்தனை சற்றுள்ளோ?

பேச்சும் செயலும் வேறென வாழ்ந்திடும்
 பேய்களின் பிண்நடப் பீர் - முழு
 மூச்சடன் எம்மவர் பண்பினில் யாவரின்
 முத்தவர் என்றுரைப்பீர்.

ஆண்டவன் பாது மடைந்திடப் பாதைகள்
 ஆயிரம் என்றுரைப் பீர் - தினம்
 ஆண்டவன் பேரினில் மாந்தருள் வேற்றுமை
 அக்கினி யைவளர்ப்பீர்.

வேடம், வேடம், தலைவர்கள் என்பவர்
 வேடம் கள்வ மடா - பல
 பாடம் பயின்றும் எம்மினம் ஏய்ப்பவர்
 பகட்டில் மயங்குதடா.

விலங்கும் நானும்

சிறைவழியும் கயமையினர் செல்வம் பொங்கச்
செங்கோலின் அருகிருக்கக், கையும் மெய்யும்
கறை வழியும் சிறுமையினர் அரசு செய்யும்
காவலர்கள் ஆவதுவா மக்கள் ஆட்சி?

சிலைதீவர்க்குச் செய்வதெனின் செம்பு நானும்
சிற்பம்ளனும் கலைநானும்; தூய வெள்ளைக்
கலையனைய பளிங்கும்தன் புணிதுத் தன்மை
களங்கமுறும் என்றஞ்சிக் கவலை கொள்ளும்.

மலைதுவழும் தென்றவிவர் மூச்சுக் காற்று
மாகுட்டும் என்றெண்ணி வருதுல் அஞ்சும்.
தலைவரென இவர்தோனில் விழுந்த மாலைத்
தனிர்மலர்கள் வெட்கத்தில் குவியும்; கூம்பும்.

வைதாலும் என்மொழியின் மாண்பு தாழும்
வண்ணங்கள் இவர்ப்படத்தை வரைந்தால் மங்கும்
கைதூகின் விலங்கிவரைக் கண்டு நானும்
கடையர்களில் கடையர்ஜினம் ஆட்சி செய்ய

வழிவகுத்துத் தருவதற்கா மக்க ளாட்சி?
 வையகுத்தில் இன்றுவரை மனிதர் அஞ்சம்
 பழியெதற்கும் அஞ்சாத மரபை நாட்டில்
 பரப்புபவர் ஆள்வதற்கா மக்கள் ஆட்சி?

கள்ளமெலாம் ஒன்றாகி, இரக்கம் காணாக்
 கல்மணத்தில் குடியேறி, நாணம் மானம்
 எள்ளளவு மறியாத இயல்பும் சேர்ந்த
 இழிபிறவி கதையல்ல; இங்கு கண்டோம்,

அரசியல்வாதி பாட்டு

நாற்காலி யாம்கண்ட தெய்வம் - அதனை
நாள்தோறும் வழிபடுதல் நாம்காணும் இன்பம்.
ஏற்காத பதவினதும் இல்லை - செல்வம்
எவ்வழியில் வரினும்துண் எடைகுறைவ தில்லை.

மரத்தினால் செய்தஞ்சூரு பொருள்தான் - அதனுள்
மறைந்துள்ள சக்தியின் மர்மங்கள் காணும்
திறத்தினைப் பெற்றவர்கள் நாங்கள் - அஃது
திருவெலாம் தருகின்ற திருவென்று கண்டோம்.

மேசையின் மீதுளது கோப்பு - அதனுள்
வினைகின்ற பயிர்காணும் வேளாளர் நாங்கள்.
ஆசையும் கடவுளும் நிகராம் - எல்லை
அறியாத சக்திஇவை; எதுதொழினும் ஒன்றே!

நாற்காலி உள்ளதுறை கோயில் - அங்கு
நாள்தோறும் வரம்நாடி இரவுபகல் என்று
பார்க்காத பக்தர்குமுக சூட்டம் - அவருள்
பசையுளார் காணிக்கை பழிதூவ துண்டோ?

சிம்மா தனம்கண்ட துண்டோ - அஃது
 திருவுள்ள நிறைவுள்ள நாற்காலி யன்றோ?
 சும்மா கிடைத்திடுவ தில்லை - மக்கள்
 தொண்டர்ஸ் உரிமைக்கு அளவொன்று மில்லை.

நாற்காலி வாழ்கவெனப் பாடு - அஃது
 நமதன்றி வேறிராருவர்க்கு) திலையென்று ஆடு!
 தோற்காது வெல்லுவதெம் திட்டம் - எங்கள்
 சொல்லுக்கு மாறாகத் தும்முவதும் குற்றம்.

பார் முழுதும் வேளாண்மை

சமுதாய நீதியொரு புனித ஆறு
தான் ஒடும் நிலப்பகுதி தழைக்கச் செய்யும்
அமுதாற்று; மனித வள ஆற்றல் முற்றும்
அறுவடை செய் வேளாண்மை: சமுதா யத்தில்

வயலுண்டு: காடுண்டு: தோட்டம் மற்றும்
வனமுண்டு: கடலுண்டு. சமனாய் நிற்கும்
பயனுண்டு. முறை கண்டு பதம் செய் வோமேல்.
பார் முழுதும் வேளாண்மை: பாலை ஜில்லை.

விடம் விதைப்போர்

சம நீதிப் பாற்கடலை மீண்டும் மீண்டும்
சாதி எனும் கயிறிட்டுக் கடைந்தீர்; மேலும்
அழுதேதும் காணவிலை; சாதி நஞ்சு
அனல்போல, பரவுதடா; அணைப்பா ரில்லை.

பினி என்னின் ஒன்றுண்டு; முன்னோர் செய்த
பிழை என்னின் ஒன்றுண்டு; பிறக்கும் போதே
அணிகின்ற தளை உண்டு; சாதி பேத
அமைப் பென்றோம்; புற்றிதனை அகழ்ந் தெடுத்து

வேரின்றி, நாரின்றி, முளைக்கத் தக்க
விதையென்னும் கருவின்றித் துடைத்து) எடுக்கப்
போரின்று துவங்குகிறோம் என்று கூறிப்
புறப்பட்டீர்; உம் பயணம் போன தெங்கே?

தாரகையின் ஒளியென்ன மின்னும் தூய
சமுதாயக் குறிக்கோளைத் தாழ்த்தித் தாழ்த்திக்
சேறனைய அரசியலில் சேர்த்தீர்; சாதித்
தீ மூட்டிக் குளிர் காயும் சிறுமை செய்தீர்.

தடம் தேடி நிற்கின்ற எளியர், நுங்கள்
தன்னைத்தின் பலி பீடம் சாரச் செய்தீர்.
விடம் போலும் பணக்கமையினை விடைத்து நாட்டில்
வேளாண்மை செய்வதுவா சமூக நீதி?

நவக்கிரக இனத்தவர்

செத்த நாகமும் சிறிது சீறலாம்
சிதையில் ஏறிய சடலம் துள்ளலாம்
ஒத்த நோக்குடன் தமிழகம் திரண்டு
உரிமை கோரிய சரிதை ஏதுடா!

திருமணத்திலும் சேர்ந்திடார்; பெரும்
திருவிழாவிலும் குலவிப் பேசிடார்;
ஒருமணத்துடன் தலைவர் கூடி, நம்
உயர்வு தேடிய சரிதை ஏதுடா!

நவம் னப்படும் கிரகம் யாவையும்
நண்பர் ஆகலாம்; ஒன்று சேரலாம்;
தவமிருப்பினும் தமிழர் ஒன்றி ஓர்
தலைமை ஓப்பிய சரிதை ஏதுடா!

பாலை வெண்மணல் சோலை யாகலாம்
பக்ஞம் போர்த்திய பழனம் தோன்றலாம்
வாலை நற்றமிழ் மாந்தர் சேர்ந்து தம்
வலன் பெருக்கிய சரிதை ஏதுடா!

இருட் படலம்

பகைமையை வளர்ப்பார்; தங்கள்
பாதையே வேத மென்னும்
தகைமையர்; தமிழைப் பேணத்
தாங்களே வாரி(சு) என்பார்.

இசையொளிர் அறிஞ ரேணும்
இவர்வழி ஏற்கா ராயின்
வசைமொழி அன்றி வேறு
வழக்கெதும் பழக்க மில்லார்

கல்லையும் நிறுத்தி வைத்துக்
கடவுளன் றுறுதி செய்யும்
வல்லமை உயர்வு காணும்
வாழ்வியல் ஆன நாளில்

பொற்பினுக் குருவம் தந்து
புகழ்மிகு கலைஞர் செய்த
சிற்பமொன் நெனினும் உள்ளே
'செறிவது கல்லே', என்று

படைத்து அதை உறுதி செய்வார்.

உயர்ந்தன படைக்கும் கொள்கை
கடைப்பிடித் தறியார், மற்றோர்
கருத்தினில் களங்கம் காண்பார்.

சொந்தங்கள் தேடி, மண்ணில்
துணைவலி பெருக்கி, மேலும்
பந்தங்கள் உறுதி செய்து
பயன்பெறும் பாதை தேடார்

இந்நிலந் தன்னைச் சூழ்ந்த
இருளினை அகற்றும் வன்மைச்
செந்நிறக் கதிரொன் றுண்டோ?
சீதள நிலவொன் றுண்டோ?

அகதிகள்

அகதிகள் என்றோரு புதுஜினம் மண்ணீல்
அவதரித் தத்டா - சிறு
சகதியின் புழுவினும் மானிடம் தாழ்ந்ததன்
சாட்சியிக் கூட்டமா.

கறுப்பு, வெள்ளை, பின் தோல் நிறம் யாவையும்
கலந்த கூட்டமா - இது
வெறுப்பை நாள்தொறும் விதைக்கும் தீயர்கள்
விளைத்த கொடுமையடா.

கானிடை நடமிடும் விலங்கோன் றகதியாக்
கண்ணீர் விட்டதிலை - விரி
வானிடை உலவிடும் புள்ளினம் அகதியாய்
மண்ணீடை அலையவிலை.

பால்வழி மதலையைத் தோளொடு போர்த்திய
பாவையர் கூட்டமா - அவர்
வேல்விழி அருவியின் வெம்மைநும் பண்புகள்
வெந்ததன் சின்னமா.

மறவர்கள் ஏவிய நாயிடம் தப்பிய
மானென ஒடுகிறார் - தினம்
இரவிலும் பகலிலும் ஊன் உயிர் நடங்க
இறந்து, பின் பிழைக்கின்றார்.

அண்டையர் என்பவர் அந்தியர் ஆகிடும்
அதிசயம் கண்டோம் நாம் - சிறு
சண்டை யிலாரிடை, நஞ்சை வளர்ப்பவர்
சாதனை விந்தையடா,

மனிதனின் மேல் ஒரு தேவனை இதுவரை
வையகம் கண்டதிலை - அட
மனிதனின் கீழெனும் புழவோ பூச்சியோ
மண்ணிற் பிறந்ததிலை.

அமிழ்தொடு நஞ்சொரு பாகம் என் ரோர் குலம்
ஆண்டவன் படைப்பானோ - இவை
தமியர்கள் செய்திடும் சிறுமை களோ, புவி
சான்ரோர் பதிதானோ?

சுவர்தன்

சுவரென எம்முன் தோன்றும் பொருளே!
எவருணை முதன்முதல் இயற்றினர் என்னும்
சரிதையாம் அறியோம். தரணியில் நாள்தொறும்
பெரியதாய் வளரும் பேறுநீ பெற்றனே.

கல்லையும் மண்ணையும் கலந்தெம் முன்னோர்
எல்லையைக் காக்கவும் எழுப்பினர் உன்னை.

பணியும் மழையும் பகலவன் வெயிலும்
தனிமையும் தவிர்த்துத் தமருடன் எம்மோர்
வாழும் வீடும், வாயிலும் (கவிழ்ந்து
சூழும் கூரையின் துணையுடன்) தந்தனை.

தாமஸர, தமிழ்ப் புத்தாண்டு மஹ, ஏப்ரல் 1993

கொல்லாரும் தச்சாரும் கூடிக் தொழில்செயும்
நல்லவர் பலாரும் நாட்டிரார் உன்னை.

★ ★ ★

உருவம் கொண்ட உனையலால் இன்று
அருவமாய் எம்மோர் ஆயிரம் ஆயிரம்
சுவர்கள் படைக்கத் தொடங்கினர். அவையெலாம்
அவரவர் மனத்தில் அமைந்தவை. நம்பும்

மதுத்தின் பெயரால், மக்களைப் பிரிக்க
நிதமொரு பொலிவுடன் நீரும் சுவர்கள்.

மானிடர் மண்ணிடை வந்தாந் நாள்முதல்
மேனியின் நிறத்தில் வேற்றுமை என்பது

இயற்கை யாயினும் இதனடிப் படையில்
செயற்கையாச் சிறுமையார் செய்துள சுவர்கள்.

பேசிடும் மொழியின் பெயரினில் உறவெலாம்
மாசுறச் செய்துநம் மானிட சாதியைப்

பிரித்துப் பிரித்துப் பிளவுகள் பற்பல
வரித்து வேற்றுமை வளர்க்கும் சுவர்கள்.

ஆடசியின் பெயரினில், அரசியல் கட்சியின்
மாடசியின் பெயரினில், வளரும் மதில்கள்.

தொகுத்தும், காத்தும், தொகுத்தவை முறையொடு
பகுத்தும் நலன்செய் பல்வளம் நாடித்

திருவினைப் பெருக்கும் செயல்முறை பேசும்
பொருளியல் பெயரினில் புதுப்புது மதில்கள்.

எத்தனை எத்தனை எத்தனை சுவர்களைப்
பித்தார்கள் எம்மினைப் பேதையர் ஆக்கினர்!

மதிலும் சுவரும் வளர்ந்த நெஞ்சினில்
எதுவும் தளிர்விடா தென்பது திண்ணைம்.

★ ★ ★

அறிவியல் கண்டனர்; அதன்வழி முயன்று
பொறியியல் கண்டனர்; பூதப் பொருளாம்

மலையும் கடலும் வனமும் கடக்கும்
களைகள் ஆயிரம் கண்டனர். நெஞ்சப்

பெருவெளி தன்னில் பெருஞ்சுவர் நாள்தொறும்
நிறுவினர்; தாழ்ந்தனர்; நினைப்பில் புதுமைகள்

பூத்துக் குலுங்கிப் பொலிவது போற்றி
ஏத்துவம், நிறைவுடன் ஏற்குவம்: பற்பல

எண்ணைப் படிகளின் ஏணியில் மேற்செலும்
வண்ணத் தவர்ளம் மாணிடர். எண்ணைறு

கொள்கைகள், தத்துவம் கோட்பா டென்பன
பல்குதல் வளர்ச்சிப் பண்பு). இதில் வேற்றுமை

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆயினும் நன்றே
வாயிலில் அன்புடன் வரவேற் றிடுவோம்.

★ ★ ★

மனிதனின் துணைக்கு வடித்த கருவியை
மனிதனின் மேலென மதிக்கும் மடமை.

விசுவ ரூபமாய் விரிந்து வளர்ந்து,
அசர வேகமும் ஆற்றலும் பெற்றுப்

பற்பல உருவினில், பற்பல பெயரினில்,
பற்பல வகையினில் பாரில்ளம் மினத்தைப்

பிரித்தது. குவர்பல பெருகின. யாவும்
சரித்துத் தகர்த்துத் தரையொடு சேர்க்குவம்.

மனிதச் சாதியின் வாழ்வின் மிஞ்சிய
புனிதம்ஒன் றிலை. இதைப் புவிமிசை நாட்டுவம்.

வறுமை வென்றது

மனித ரல்லது மற்றுயிர் அறியாத
தனியது வறுமை. தரணியின் பிணிகளில்

கொடிய யாவினும் கொடியது. வறியவர்
மடிவது மில்லை; வாழ்வது மில்லை

சித்திர வதையெனச் செய்யும் கொடுமையின்
நித்திய வடிவமே நிரப்பு. மானிடம்

தோன்றிய நாள்முதல் தொடர்ந்து நிழலென
ஞான்றும் வருவது; நாணமும், மாணமும்

உடலும், ஆவியும் உயர்வு தேடிடும்
திடமும், நெஞ்சின் திட்பமும், அரித்துச்

சிலைக்கும் கறையான்; செம்மையின் பகைவன்
வதைத்தே எளியரை வாட்டும் கூற்றுவன்.

அமுதசுரை, தீபாவளி மஹி, 1994

அறிஞரைக் கவிஞரை, அறவழி காக்கும்
நெறியினர் தம்மை, நேர்மையினின்றும்

வழுவாப் பெரியரை, வாண்புகழ் மேதைன்
நெழுவோர் இனத்தை, இசிக்குமிப் பீடமேல்

கோபம் கொண்டு “கண்டோ டழிகெனச்”
சாபம் தராரூ தவத்தினர் இலையோ?

ஒப்பி லாததென் றுயர்ந்த மாணிடம்
குப்பையாய்க் களமாய்க் குவிந்து மாய்ந்திட

வருத்தும் இப்பகை வளர்வ தல்லது
சிறுத்த ழிந்திடும் சின்னம் காண்கிலம்.

கானிடை வாழ்ந்தநாள் கண்ட ‘இன்மை’கள்
மாணிடர் தமைகினும் வருத்துவ தாயின்

கலைகள் ஆயிரம் கண்டனம்: என்பயன்?
'இலை'யெனும் பெருநோய் 'இலையெனச்' செய்யும்

அடிப்படை இதுவரை அறிந்தில மாயின்
படிப்படி யாக நாம் பலநா றாண்டுகள்

நாக ரிகமென நாட்டிய தென்பயன்?
ஆகமம், அர்த்தநால் அறிவியல் துறைகளில்
துருவித் துருவிச் சோதனை செய்ததால்
கருவிகள், கருவிகள் கண்டதால் கண்டதென்?

வானவில் பொற்பினில் மயங்கி நின்றிடும்
கானல்நீர் கவிஞரே! கல்வி மன்னரே!

மாயமான் வேட்டைநும் மனத்தை ஈர்த்துதோ
காயமும் ஆவியும் கணவு காக்குமோ

கோடியில் கோடியில் குறைந்திடா உயிர்
வாடியும் மெலிந்தும் மண்ணில் நின்றிடும்

காட்சியை மறந்த களையில் என்பயன்
காட்சியை மறந்த கல்வி என்செயும்?

நிர்வாகத் தேர்

தேரோ பெரிது) அதனைச் சிறிதசைப்ப தென்றாலும்
ஊரே திரண்டு வரும்; ஊர்ந்தசையும் பேர் ரதத்தின்

சக்கரத்தின் சிற்றாணி தளர்ந்தாலும் நின்றுவிடும்.
மக்கள் எலாம் ஓர் குழுவாய் வலித்தாலும் மாளாது.

துச்சர் வரவேண்டும்; தருமகர்த்தர் சொல்வேண்டும்
எச்சமென அங்குமிங்கும் இருப்பார் தயைவேண்டும்.

இத்தனையும் தேடியபின், இருக்கின்ற ஊர்க்கூட்டம்
மொத்தமென ஒன்றாகி முயன்று வடம்பிடித்து

இமுத்தனரேல் தேர் நகரும்; எந்நானும் வேகமுடன்
செலுத்த இயலாது சிறப்புடைய ஊர்தியடா.

எங்கெங்கு நிற்குமென எவரறிவார்; கண்ட வரை
தங்குதடை இன்றியது சாருமிடம் சேர்ந்ததிலை.

அமுதசுரபி, பிப்ரவரி: 1996

தானும் இயங்காத. தனி ஒருவர் ஓட்டாத.
 "நானும் உள்ள நீயும் உளாய் பாவருமே ஈர்ப்ப" மென
 எண்ணிறந்த தோள்வலியை எதிர்பார்த்து நிற்கின்ற
 கண்ணிறைந்த காட்சி அது; கடவுள் செலும் வாகனம் தாங்.
 தேர் பழைய தாணாலும் செல்லாது நின்றாலும்
 யார் பணியும் நிற்பதிலை; நட்டமென யார்க்குமிலை.
 கடவுளின் யாத்திரைக்குக் கால வரம் பேதுமிலை;
 உடனடியாய்ச் செல்ல அவர் ஒரு பணியும் ஏற்பதிலை.
 நின்று நி தானித்து. நெடுநாள் அசைந்தசைந்து
 சென்று கழி ந்த பின்னர் செயல்முடித்தல் தெய்வ வழி.

* * *

இறைவன் செலும் தேருக் கிணையான தென்கின்ற
 நிறையுடைய வாகனம் எம் நிலத்தமைந்த நிர்வாகம்
 பழுதேது மில்லை, அதன் பண்பே அசைவதுதான்.
 முழுதாக மேலிருந்து முடியோ டடிவரைக்கும்
 மாற்றுவதும் போதாது; வருங்காலத் தேவைகளை
 ஏற்றுச் செயலாற்ற இறகுகள்நம் தேவையடா!

தனிநிலத் தோல்வி அன்று

சோவியத் ஒன்றி யத்தின் தோற்றுத்தை, மார்க்சி யத்தின்
காவியம் உருவம் பெற்ற காட்சியை, மாணி டத்தைத்

தொன்றிருந் தின்று மட்டும் தொடர்ந்திடும் கொடுமை யாவும்
பொன்றிய தென்ன வந்த புரட்சியை, நானும் நானும்

அறிஞர்கள் எண்ணி எண்ணி ஆய்ந்துபின் சமத்து வத்தின்
நெறிமுறை கண்டு, பின்னர் நிறுவிய தென்ன, வந்த

அரசியல் பொருளா தார அமைப்பினை, வையம் முற்றும்
பரவிடும் சக்தி என்னப் பார்த்த ஓர் தத்து வத்தைப்

போற்றினம்; மனம்தி றந்து புகழ்ந்தனம்; மழைசேர் மேகம்
காற்றினில் சிதறி எங்கும் கலைந்தது போல, மண்ணில்

மலையென நின்ற தேயம் வலியிழந் துருக்கு ஸைந்து
தலைமையு மிழந்து தானோர் சார்பு நாடாகி நிற்கும்

விந்தையைக் கண்டேன்; இந்த விளைவெலாம் ஒரு கணத்தில்
வந்தது போலத் தோன்றும் மாயையின், மர்மந் தன்னின்

ஊற்றினை யறியேன்; யாவும் உள்ளுறை கறையான் என்னும் கூற்றுவன் அரித்துச் செய்த கொடுமையோ; தமது கையில்

ஆட்சியின் வலிமை முற்றும் அடக்கியோர் 'மிகை'யால் வந்த வீழ்ச்சியோ? உடையும் ஊனும் வீடெனும் திருவும் பெற்று

வறுமையின் கொடுமை யின்றி வாழ்ந்திடும் வாய்ப்புத் தந்த பெருமிதம், 'சோம்பர் கூட்டம்' பெருகிடச் செய்த தோ; நல்

வசதியும் வளமும் சேர வாழ்சிலர் அளவின் மிஞ்சிப் பசையுடை வாழ்வில் வீழ்ந்த பாவத்தின் விளைவோ; அன்றி

மாணிடம் சமத்து வத்தில் மனமிலா (து) உயர்வு தாழ்வைப் பேணிடும் தன்மை வாய்ந்த பிறவியோ? தன்ன லத்தின்

தூண்டுத லின்றி, மற்றும் சொந்தமாய் உடைமை தேடும் வேண்டுத லின்றி, நானும் விருப்பொடு சமுதா யத்தின்

நன்மையை முன்னர் வைத்து நாம்ஒரு குடும்பம் என்னும் உண்மையை மனத்திற் கொண்டு உழைத்திடும் பண்பை எட்ட

மாணிட சாதி இன்னும் வளர்ந்திட விலையோ: அன்றி ஊனிலும், உணர்வி லும், நம் உயிரினும் உயர்ந்த தென்ன

விதந்திடும் 'உரிமை வேட்கை' மீதிட இன்னும் கொஞ்சம் சுதந்திரம் விரிந்த தான சூழலைத் தேடு கின்ற

முயற்சியோ? இங்கும் அங்கும் மூடிய திரைவி லக்கி இயற்கையாய் எண்ணிப் பேசி எங்கணும் சென்று மீனும்

கருத்தொடு சிலமுன் னேற்றம் காணுதல் விழைந்து செய்த திருத்தம் அத் தடம் புரண்டு சிதறிற்றோ; மொழியும் பண்பும்

வேறுபட டிருந்த மக்கள் விடுதலை வேண்டித் தமிழன்
கூறுபட டனரோ? வேறு குறைகளோ: எதுவா னாலும்

சோவியத் ஒன்றி யத்தின் தோல்வி, ஓர் தனி நிலத்தில்
மேவிய தோல்வி அன்று; மேதினி முழுவ தற்கும்

தூக்கம் ஒன் றுண்டு; மற்றும் சமத்துவத் தத்து வத்தின்
ஆக்கமும் குறையும் நன்கு ஆய்வதற் கேற்ற தான்

பாடமும் காண வேண்டும்; பகுத்தறி வாளர் தங்கள்
தேடலில் இன்னும் சற்றுத் திருத்தமும் காண வேண்டும்.

உரிமைகள் அயிழ்வதில்லை

உரிமைனை நிமிர்ந்த இனம் தாழ்ந்த தில்லை
உலகத்தின் நியதி இது; மனிதர் வாழ்வில்
சரிதைசொலும் பாடமிது; தம்மை ஆளத்
தகுதினை எதுவுமிலை; வேட்கை போதும்.

நாடெண்பர்; அரசெண்பர்; மக்கள் தேர்ந்த
நாடானு மன்றத்தர் வகுத்த எல்லைக்
கோடெண்பர்; பொறுத்ததீனம் கொதித்தெ முப்பும்
'கோரிக்கை' மிஞ்சிஒரு கொற்றம் இல்லை.

அறுசுவையில் வளர்வதல மனிதம்: ஆனாம்
அரண்மனையின் வாசமல வாழ்வு; நெய்த
சிறுதுணியில் காப்பதல மானம்: நெஞ்சம்
'சிறை' யறியாச் சுதந்திரத்தின் செல்வன் மாந்தன்.

ஒற்றுமையின் நலம்பெரிது: மனித சாதி
ஒரு குடும்பம் என்பதுவும் உண்மை; ஆனால்
மற்றொருவர் ஆதிக்க நிழலும் கூட
மனிததீனம் ஏற்படுத்தாரு வாழ்க்கை அன்று.

அம்மணப் பெண்ணியும்

பாலவே நாகியு, பாலையர் கூட்டம்
மேல் நா ரெங்கனும் விடுதலை பெற்றனர்.

முந்தைய விலங்கு முறிந்து, அடிமைப்
பந்தம் மறைந்து, பகுத்துணர் அறிவின்

ஆடசியில், தொழில்யுகம் அளித்த வாய்ப்பின்
மாடசியில் புதுயுகம் மாதர் கண்டனர்.

சார்ந்து வாழ்ந்திடல் தவிர்த்து வாழுவும்,
தேர்ந்த பல்கலைத் திறனும் பெற்றனர்.

மாதர், தம்முடை வாழ்வின் தோழராய்க்
காதல் அன்புடன் கணவர் தேர்ந்தனர்;

ஆண்கள் செய்தொழில் யாவும் தாம்செயும்
மாண்பும் பெற்றனர் மங்கையர்; ஆயினும்
மதுவும் மாதரும் மண்ணின் தேவையில்
பொதுவென் ரெண்ணிடும் போக்கில் இன்னமும்

மாற்றம் காண்கிலன்; மங்கையர் மென்துசைத்
தோற்றம் ஒன்றையே துணிந்து விற்றிடும்

வணிகர் எண்ணிலர்; மாதரர் நாணமும்
துணிகள் என்பவும் துறந்த காட்சிகள்

எத்தனை; எத்தனை; எங்கணும் எங்கணும்
அத்தனை அத்தனை அம்மணப் பொம்மைகள்

மெல்லியர் தம்முடல் விளம்ப ரப்பொருள்
அல்லியின் புண்ணகை; ஆசையின் பார்வைகள்

வளைந்து நெளிந்து மயங்கிக் காமமொ(டு)
உளைந்து நின்றிடும் உடலம்; வரைந்த

கோடுகள் என்பதில் குறைந்த ஆடையில்
மேடும் பள்ளமும் மிகைப் படுத்திடும்

வல்லுநர் கைத்திறன்; மக்கள் மத்தியில்
செல்லும் பல்வகைச் செய்தித் தாள்களின்

அட்டையில் கோலம் ஆயிரம் பூண்டு
பெட்டை நிர் வாணம் பேசும் ஓவியம்.

கற்பை விற்றிடல் களங்கம்; மாதரர்
பொற்பை விற்றிடல் பொருந்தும் என்பவர்

கடைவி ரித்துள காட்சிகள் எங்கணும்
படையெ டுத்துள பாங்கு கண்டனம்.

தையல் தம்குலம் தரணி ஆண்களின்
மையல் தீர்த்திடும் மருந்தென் றெண்ணிடும்

பண்பு பெண்ணினப் பகைவன். இந்நிலை
மன்னும் நாள்வரை மாதர் சுதந்திரம்

பொய்யடா! யாவையும் பூச்சு வேலைகள்.
மெய்யிலை; மெய்யிலை; வேடம்; வேடம்

கனவு; கானல் நீர்; கற்பனை. மாதரர்
இனம் இத் தீமையை எதிர்த்துப் போர்க்கொடி

தாங்குதல் வேண்டும்; தையலர்க் கிப்பழி
நீங்குதல் வேண்டும்; நீள்நிலந் தன்னில்

அரிவை பொற்பினில் ஆணின் மிஞ்சினள்
திரு விது) இயற்கைத் தெய்வம் தந்தது.

கண்கவர் வனப்பு களங்க மற்றது
பண்சுவை யன்னப் பரவும் புனிதம்

கலையின் நலனெனக் கருத்தை ஈர்த்திடும்
நிலையது; மானிடர் நிலையினை உயர்த்தும்

பண்புடை நற்பொருள் பாவையர் பொற்பு); அதை
மண்பட மாற்றி வாணிகப் பொருளாய்க்

கொச்சைப் படுத்திக் கூறுபோட் டூப்பைப்
பச்சையாய் விற்றுப் பணம்செயும் மரபுகள்

பெருகிய நாட்டினர் பெண்மை போற்றவில்
பொருளிலை. பெண்மையைப் போகப் பொருளாய்ப்

பார்க்கும் மரபில், பார்வையில் மாறுதல்
ஏற்படும் நாள்வரை 'இருபால்' சமத்துவம்

கனவு: கற்பனை: கானல் நீர்: மானிடர்
இனம் இத் தீமையை எதிர்த்துப் போர்க்கொடி

தாங்குதல் வேண்டும். தாரணிக் கிப்பழி
நீங்குதல் வேண்டும். நீக்கீதல் வேண்டும்.

பெருமானின் பெண்ணியம்

சக்தி என முந்தையர் தம் பெண் ணினத்தைத்
திரிசித்த பார்வையில் ஓர் தவறு மில்லை
பக்திவழி சென்றவர்தம் பாதை யேனும்
பகுத்தறிவும் ஏற்கின்ற பார்வை யம்மா.

புண்ணகையும் குறுஞ்சிரிப்பும் பொலிய நிற்கும்
புத்துணர்வின் புதுவலியின் சுரங்கம். வானில்
மின்னலென நெஞ்சிலொரு விசையைச் சேர்க்கும்
விந்தையடா! மாதுரினம். வளர்க, வாழ்க!

வையத்தின் மாண்பனைத்தும் ஒரு சொல் கொண்டு
வருணிக்க வேண்டுமெனின் அழு(கு) என் பேன் யான்.
ஐயத்திற் கிடமின்றி, அருவம் நீக்கி
அழுகு தனி 'வடிவு'பெறின் 'அரிவை' ஆகும்.

தென்றலினும் மென்மையினர்: இம்பர் வாழ்வின்
'தேட்டம்' எலாம் ஒன்றாகத் திரண்டு வந்து
நின்ற தெனும் பண்புடையர்: அகமுந் தோறும்
நிறைவூறும் உயிரூற்று, நிலத்தின் மாதர்.

காதலிலும், தீமையெனின் கண்ணு பொங்கிக்
 காய்வதிலும், எளியவரைக் காக்கத் தம்மை
 ஈதலிலும், தலைமுறையின் ஏற்றம் தேடும்
 தீயற்கையிலும், தாய்க்குலத்துக் கிணனையொன் நில்லை.

பாவையினைத் தன்னுடலிற் பாதி யாக்கும்
 பகுத்தறிவால் பரமசிவன் வலிமை பெற்றான்.
 பூவையரின் மேன்மைதனக் கிடையும் மிஞ்சிப்
 புலவர்களும் கவிஞர்களும் புகல்வ தென்ன!

வரலாற்று விபத்து

ஆண்குலத்தை மிஞ்சியவர்: நாக ரீக
ஆரம்பம் அரிவையர் தம் பங் களிப்பு.
மாண்பெண்ணும் பண்புக்கு வடிவம் தந்து
வடித்த எழில் சிற்பமடா மாதர் கூட்டம்.

புலர்கின்ற கதிரனையர்: உச்சி சேர்ந்த
பொழுதினிலும் தண்மை நலம் பொருந்தி நிற்பர்.
மலர் என்னும் மென்மையொடு, வைரம் மிஞ்சும்
வண்மையுள விந்தையடா மாதர் ஆத்மா.

கண்ணகியின் பணிவினிலே மதுரை தீய்த்த
கனல் கிருந்த காதையிலோர் பாடம் உண்டு.
பெண்ணினத்தர் பொறுமையினர்: மறுபக் கத்தில்
பெருமழைபோல் பேரிடியைத் தாங்கும் பண்பர்.

வையகத்தில் எவ்வினமும் கண்ட தில்லா
வரிசையினைப் பெண்மைக்குத் தந்த நாட்டில்
'தையலர்க்குத் தாழ்ந்தநிலை' மனிதர் வாழ்வின்
சரிதையிலோர் விபத்தென்னின் தவறொன் றில்லை.

பூரண வேட்கை

இளமையின் துடிப்பி னால்நீ ஈர்த்தனை இல்லை; யானுள் வளமுடை மேனி கண்டு மயங்கின னில்லை. வான்

மின்னலும் மங்கு மென்ன மெல்லிதழ் விரிய வீசும் புன்னகை வெள்ளந் தன்னில் புலனெலாம் நனைந்து நின்ற

உணர்வினால் எனது நெஞ்சம் உன்வய மாக வில்லை. தணைலென ஒளிரும் ஆசை தசையிடைப் பிறந்த தன்று.

மங்கைநீ என்ப தொன்றும், வடிவினிற் சிறந்த தொன்றும் நங்கைநீ தேவ மாதின் நகலென அசைவ தொன்றும்

கண்டுளம் மகிழ்ந்தேன்; ஆயின் காதலங் கரும்ப வில்லை பெண்மனம் எண்ணி எண்ணிப் பெருமிதம் கொள்ளத் தக்க

மாண்புநீ கொண்ட தால்நான் மயங்கினேன். எனது காதல் ஆண்மகன் பெண்பால் கொள்ளும் ஆசையின் தரத்ததன்று.

தழுவிட விழையும் தாகம், தனிமையில் குலவும் வேட்கை - 'முழுமை'யின் இன்பம் காண முயலுமள்ள நெஞ்சம் தேடும் 'பூரணம்' நம்பி ணைப்பின் பொலிவினில் மலர்தல் கண்ட காரணம் அன்றி, அங்கு காமம் ஓர் அணுவும் இல்லை.

விரக்தி

என்னவை செய்யினும், எட்டாப் பொருளெனின்
ஏன்கூடும் முயற்சிகளோ - பலர்
சொன்னது போல் அது தோன்றாப் பொருளெனின்
தொடர்வதில் பயனுள்ளதோ?

கற்றது கைப்பிடி 'மண்ணெணின், எஞ்சிய
கல்வியின் முடிவெதுவோ - வரை
அற்றது கலைனின், காலமும் தேடலில்
அலைவதன் பயனென்றுவோ?

என்றும், 'பூரணம்' திலையெனின் தின்றுள
'இளம்பிறை' போதாதோ - நாம்
பொன்றும் வாழ்வின் பொழுதினைத் 'தேடலில்'
போக்குவரத்துவமோ?

காட்டினில் வாழ்ந்ததும் முந்தையர் அன்றவண்
கண்டதில் மகிழ்வையோ - வளர்
நாட்டினில் புதியன நாட்டினம். நாமவர்
நல்லறம் விஞ்சினமோ?

ஆயிரம் திசைகளில் ஆய்ந்தனம், பாதையின்
அந்தம் காண்கிலமே - ஒரு
'வாயிலின் பின்மறு வாயில்!' என்றால், நாம்
வணங்கும் பொருளெதுவோ?

ஒரு புதிர் தீர்த்திடின் ஒன்பது புதிரவன்
உடயம் பெறுமாயின் - நாம்
மறுபடி, மறுபடி விடைசொலும் மாணவ
வயதினைத் தாண்டோமோ?

மானிடம் தாண்டாதோ

வருவதும் மறைவதும் மரபெணின் வையக
வாழ்வின் பொருளெலூ வோ - மானிடம்
உருளும் தொடரோ, ஒரு திசைத் தடமோ
உயிரின் தரமெது வோ?

வழிவழி மானிடம் வளர்கிற தெனின் அதன்
வழியின் முடிவெது வோ - மண்ணில்
ஒழியும் சடலமும் உள்ளமும் கூடிய
உறவின் முறைது வோ?

முயல்வதும் உயர்வதும் முடிவெணின் நாம் செலும்
முடியின் நூனி எதுவோ - திதுவரை
பயனெனது மறியாப் பயணந் தனில் செலும்
பயணியர் தாமோ நாம்?

முந்தையும் நாளையின் முடிவின் பிந்தையும்
மூடிய கதவுகளோ - நம்மவர்
சிந்தையின் ஒளியும் செயலின் வலியும்
தீர்க்காப் புதிர் தானோ?

அமுதசாமி, ஜூலை 1993

எண்ணின் மானிடம் திருளில் வாழ்கிற
தென்பதும் மெய்தானோ - வழி வழி
மண்ணில் பிறந்து மறைகிற எல்லையை
மானிடம் தாண்டா தோ?

கேள்விகள் ஆயிரம் கேட்பவன் மானிடன்
கேட்டவை யாவினுக்கும் - தேடி
வாழ்வினில் பதில்சொல் மானிட ரல்லது
மற்றவர் யாருமிலை.

தேடல்

கதிரவன் எழிலைப் பாடும்
கவிதைகள் கோடி; வட்ட
மதியினைப் புகழ்ந்து பேசும்
வரிகளுக் களவே யில்லை.

காதலில் உருவம் பெற்ற
காவியம் பலவாம். வீரர்
சாதனை கவிதைக் கீந்து
தலைப்புகள் கோடி; கோடி

கண்ணணையும், எண்ணு கிள்ற
கருத்தையும் கவர்ந்து நிற்கும்
வண்ணமும் வளமும் கொண்ட
மலரினம், கவிஞர் நெஞ்சை

ஆள்வது மியல்பே; வையம்
அழகினுக் கடிமை; இந்தக்
கோள்துரும் அநுப வங்கள்
குறைவில; உணர்வு பொங்கப்

பாடுதற் கெளது நெஞ்சைப்
 பறித்தன கோடி யேனும்
 நாடுமென் கவிதை உள்ளம்
 யாவினும் உயர்ந்த தென்ன

நித்தமும் எண்ணு கிணற
 நிறைவொடு நாடு கிணற
 தத்துவம் வேறு; தேடும்
 தலைப்புகள் வேறு; வேறு.

உம்பரும் எம் பணப்பே

வலியிலாப் பகையை வென்று
மகுடம் யாம் குட மாட்டோம்
சலுகையால் உயர்வு காணும்
தடத்தினைத் தேட மாட்டோம்.

வயிற்றினில் ஊர்வ தாயின்
வானகம் பெறினும் வேண்டோம்
பயிற்சியில், பிறப்பில் ஞானப்
பறவை யாம், புழுக்கள் அல்லோம்.

“நீதியின் வழியில் நிற்றல்”
நெருப்பினில் குளிப்ப தன்ன
சோதனை; தர்ம வாழ்வு
துணிவிலர்க் கியல்வ தன்று.

மானுடர்க் குயர்ந்த தென்ன
மற்றொரு பிறவி யில்லை
ஊனுடல் அமர ராகும்
உலகையாம் காண வேண்டும்.

தொன்றுதொட டின்று மட்டும்
 தொல்லுல கணைத்தும் கண்ட
 வென்றிகள் யாவும் மாந்தர்
 விளைகளின் விளைவே யன்றோ?

உள்ளம்தின் றறிதற் கெட்டா
 உயர்வினைத் தேடு கிண்றோம்.
 தெள்ளிய அறிவும் எங்கள்
 சிந்தையின் வரம்பும் தாண்டி

மலரும்தூர் உலகம் இந்த
 வையகத் துண்டு. தேவர்
 உலகம்னன் ரெதுவு மில்லை.
 உம்பரும் எம்ப டைப்பே.

தணியாத தாகம்

பாரங்கள் எத்தனை எத்தனை என்று
பதைத்திடு வாய் மனமே - அட
யாரங்கு நமதுயர் தாங்குவர்; நமசுமை
நாம்சுமப் போம்மனமே.

காவி யணிந்து கமண்டல மேந்திப்பின்
காட்டை யடைந்தவரும் - தம(து)
ஆவியின் பாசங்கள் அத்தனை யும்தொடர்ந்து
அங்கும் சுமப்பரடா.

காலையும் மாலையும் ஏங்குவை: நின்துயர்
கடமை தந்ததடா - சூழல்
ஆலையில் சிக்கிய கண்ணலின் சோதனை
ஆண்டவன் இட்ட தன்றோ?

வெள்ளம் பெருக்கெடுத் தோடும் கரைமரம்
வேரொடு சாய்வது போல் - அட
உள்ளமும் ஆவியும் ஒன்றிய நின்றன்
உறவுகள் சாய்ந்ததடா.

வய்யகம் தன்னைக் குடும்பமன் ரேற்றபின்
மற்றொரு சுற்றமிலை - குடி
செய்யத் தொடங்கிய தியாகியர்க் கெந்துத்
திசையிலும் எல்லையிலை.

பற்றும் நெருப்பிடை வெந்தொரு செம்பொருள்
பக்குவம் ஆவதுண்டு - இவன்
மற்றுமங் கோர்பொருள் வெந்துபின் சாம்பலாய்
மன்னைல் மறைவதுண்டு.

சோதனைத் தீயினில் வெந்து நிமிர்ந்தவர்
தோல்வியை ஏற்பதிலை - அட
சாதனைப் பாதையில் முன்னடி வைத்தவர்
தாகம் தனிந்துதிலை.

வினியும் வெற்றிடம்

இலையுதிர்ந்து வெறும்தருவாய் நிற்ப தாயின்
இளந்தளிர்கள் வளருமெனும் எண்ணைம் தேற்றும்.
கிளைமுழுதும் ஓவ்வொன்றாய் அறுந்த ருந்து
கீழ்விழுமேல் நின்ற மரம் கிளைப்ப துண்டோ?

உள்ளமெலாம் கல்லாக உறைந்து போக
உயிரொன்று நடமாடும் உடலொன் றுண்டோ?
தெள்ளாறிவின் துணை என்ன? தத்து வங்கள்
சேர்க்கின்ற பலமென்ன? இதயம் முற்றும்

நின்றவர்கள் நீங்கினர்; யான் நின் றிருந்த
நீள்புவியே பிளக்குங்கால் தப்பி யோடிச்
சென்றுகரை சேரவொரு பூமி எங்கே?
திரண்டதுயர்ப் புயல் தாங்கச் சிந்தை எங்கே?

பாசத்தின் வேரணைத்தும் பறித்த பின்னர்
பள்ளமெனப் பாழடைந்து வறஞும் நெஞ்சில்
நேசத்தின் நிழலெங்கே? வைய வாழ்வின்
நினைவெங்கே? நம்பிக்கை நிற்ப தெங்கே?

கயிறுறுந்த காற்றாடி போல, எங்கும்
காலுான்ற இடமின்றி அவையும் நெஞ்சே!
உயிரிருக்க, உடலிருக்க உளமி ருக்க
உலகமீலாம் வெற்றிடமாய் உலர்ந்த தேனோ?

பிந்தியவர் முந்துவ டெல்

கல் இடற, முள்ளக் கணல்ளரிக்க மெய்வருத்தி
மெல்லியள் நீ செய்துபயிர் விளையாழன் போவாயோ?

கண்கலங்க நீவருந்தக் காணுவதை ஆற்றேன்யான்
மண்படர நின்மேனி மறையுநாள் நிற்பேனோ?

தந்தை யிறந்தார், பின் தாயிறந்தார், நான் பொறுத்தேன்
பிந்தியவள் முந்தினனைப் பிரிவதையும் தாங்குவனோ?

பெரியவனே நம்குடும்பப் பிரிவனைத்தும் தாங்குவது
சரியென நீ எண்ணினையோ; தங்காய்! தருமமிதோ?

ஊனும் ஈவைழிழந்து, உள்ளம் கணவிழந்து,
கானும் பொருளனைத்தும் களையிழந்து நிற்கின்ற.

வெற்றுலகில் ஏழைனனை விட்டுவிட்டுச் செல்லுவையோ?
பற்றுலவும் நெஞ்சமெலாம் 'பாழ்' படர வாழுவனோ?

செப்டம்பர் 1990: பாங்க்கூக் (Bangkok) விருந்தினா தில்லத்தில், வான்கூவரிலிருந்து (Vancouver) திரும்பும் வழியில் புற்று நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த தங்கையை நினைத்து எழுதியது.

இடுக்கண்கள், ஏமாறல், எதிர்பார்ப்பில் தோல்வினை
 வடுக்கண்ட நெஞ்சோடு, மனவலியால் வாழ்ந்திருந்தாய்
 கண்ணீரை உள்ளடக்கிக் கவலைகளை முடிவைத்துப்
 புண்ணீரின் வெம்மையெலாம் பொறுத்தாய்; இவையனைத்தும்
 புற்றாக வந்ததுவோ; பொறைமகளே என்விழிகள்
 வற்றாத ஊற்றாக வழியும்நாள் வந்திடுமோ?

காலன் செய்த சுதி

எண்ணெறியாள், எழுத்தறியாள், கல்வி வாழ்வின்
இயல்பறியாள் என்றாலும் தனது செல்வன்
நுண்ணெறிவு பெறுகளே, நூலோர் மன்றில்
நுழைக என எவ்வண்மோ நோக்கம் கொண்டாள்.

கதிரவனை முந்துபவள்; காலை தொட்டுக்
காடுகளில், மேடுகளில் உழல்வாள். தன்சேய்
மதிநலம்பெற் றுயர்கவென நினைத்தாள். அந்த
வரத்திற்கு வாழ்நாளைத் தத்தும் செய்தாள்.

சிறுகாசு சிறுகாசு சேர்த்துச் சேர்த்துச்
சிறுச்சுருக்குப் பைமுடிப்பாள். விடுமுறைக்கு
வரும்நாளைப் பார்த்திருப்பாள். திரும்பும்போது
வாங்கிளதும் உண்ணேணன் மடியில் வைப்பாள்.

சந்தைக்குக் கால்நடையாய்ச் செல்வாள். வாங்கும்
சாமான்கள் தலைமீது சுமந்து மீள்வாள்.
எந்தைக்கும் சொல்லாது சேர்த்த காசில்
எனக்கென்று சிலபொருள்கள் எடுத்தி ருப்பாள்.

கல்வியெதும் அறியாத ஆகுமா: பேசும்
 கலையுலகம் புரியாத எனிய சீவன்
 செல்வமெனும் தனதுமகள் கல்வி கற்றுத்
 தேர்களன் எவ்விதமோ சிந்தை கொண்டாள்.

பசியன்னத் தாகமெனப் பாராள். ஆறுப்
 பக்ஞசமா நிழல்தேடாள், துண்பம் கண்டு
 மசிதலிலாள்; மனம் தளராள். எனது கல்வி
 வாழ்வொன்றே தவமாக வாழ்ந்தி ருந்தாள்.

நீள்பயணம் முடியும்முன், கணவு முற்றும்
 நிசுமென்ன மலரும்முன், தொடர்ந்து செய்த
 வேள்விநிறை வேறும்முன், வினைத்து மண்ணில்
 வேளாண்மை காலும்முன், வெண்மை பூத்த

தயிர்கொண்ட வெண்ணேய்வளம் திரஞ்சும் நேரம்
 சதுகிசெய்தான், சது செய்தான். காலன்; என்தாய்
 துயில்கின்ற கல்லறைஅவ் வெளியள் நெஞ்சில்
 சுடர்விட்ட ஆசைகளை அறியப் போமோ?

காலீமாணி

ஆண்டுகள் பலவா னாலும்
அண்ணனென் தந்தை நீவிர்
யாண்டுமென் கணவும், நெஞ்சின்
ரூபகம் அனைத்து மாக

நிறைந்துள காட்சி சற்றும்
நீத்ததை அறியேன். கண்ணோ
குறைந்திடல், பிரிவின் புண்கள்
குணமுறை, காலம் என்னும்

மருத்துவன் செயல்ளன் கின்ற
வார்த்தைகள் முழுதும் பொய். என்
கருத்தெலாம் உமது ஆட்சி;
கனவெலாம் உம்ம(து) ஆட்சி;

இழந்தநாள் பிறந்த ஏக்கம்
இம்மியும் குறைந்த தில்லை.
தழந்தைகுழ் இன்ப முண்டு.
குலமகள் காத வூண்டு.

சுற்றமும் புதிய துண்டு
 துணையென நட்பு முண்டு
 பெற்றவர் இருவர் நீவிர்
 பிரிந்ததன் தனிமை என்னை

விட்டினும் அகன்ற தில்லை.
 வெறுமையின் உணர்வென் நெஞ்சைத்
 தொட்டது வளரும் வாழ்வின்
 சூழலில் மறைய வில்லை.

குடிசையில் தவழ்ந்த ஏழை
 கோபுர மேறு தற்கு
 அடியெடுத் தயர்ந்த காலை
 அன்னையின் வாழ்த்திற் கேங்கும்.

நிண்டது பாதை; முட்கள்
 நிறைந்தன; தடைகள் யாவும்
 தாண்டிய நெஞ்சம் காணத்
 தந்தை தாய் இலையென் ரேங்கும்.

முயன்றுபின் வெற்றி யென்னும்
 முடியினைத் தொட்ட நெஞ்சம்
 பயந்தவர் மகிழ்ந்து போற்றும்
 பாக்கியம் இலையென் ரேங்கும்.

வெற்றியில் பொருளொன் றில்லை
 விருந்தினில் குவையொன் றில்லை
 சுற்றியென் வாழ்வில் நின்ற
 துணைகளில் முழுமை இல்லை.

இருவரை இழந்த வாழ்வு
 எத்தனை இழந்த தம்மா
 பெறுவன எதிலும் இந்தப்
 பிரிவினுக்கு) ஈடு காணேன்.

சக்திச் சுரங்கம்

நானிருக்க நீயமுதல் ஞாயமோ; என்னுயிரின்
ஹனிருக்கும் நாள் வரையும் உனது சுமை நான்பொறுப்பேன்.

காற்றலைகள் மீதேறிக் காதுக்குச் செய்திவரும்
ஆற்றல் அறியாயோ? அன்பனே என் ஆத்மா

கூற்றாக நின்றுன் உயிர்காக்கும்; நாம் நினைத்தால்
ஆற்றாத தொன்றுமிலை; ஆண்டவன்நம் சொல்கேட்பான்.

கூற்றாக வந்தபிணி கும்பிட்டுத் தாள்பணிந்து
தோற்றோடும்; நெஞ்சம் துவளாதே! மானிடர்தம்

உள்ளத்தின் ஆழத்தில் ஹாற்றெடுக்கும் சக்திபெரும்
வெள்ளத்தின் மிஞ்சமடா! விதியென்று சொல்வதெலாம்

வலிமையிலார் வார்த்தையடா! வகுத்தவழி என்பதெலாம்
மெலியவர் மேல் செல்வதடா; வெற்றியன்றி வேறேதையும்

ஏற்காத நெஞ்சோ டெழுந்திடடா! எந்நானும்
தோற்காத பண்புடையோம்; துயர்விடுவாய்; காலனையும்

1995, திருவும். திருத்தயாட்டு வரும் கவிதையும் தனது தினவல் கடும்பினியில் கரைந்து
வருவது கண்ட திரும் குமரவிஜ் எழிளோம்.

வரவேற் றுபசரித்து வழியனுப்பி வைப்பமெனும்
உரமேநும் மாணிடத்துக் குற்றதுணை. எண்ணங்கள்
எண்சாண் உடல்கடந்து ஓயங்குமொரு சக்தியடா!
மண்மீது மாணிடர்தம் மனவலிலூர் விந்தையடா!

கோரினான்றும் கூடியது

ஏ. என்னவென்னை பிரதிவே; செய்தி; ஏ. அவிழு. என
பொழுது. என பேசும்பில்லிருக்கிறேன்
என்னவென்னை ஆலைகளைம், மீண்டும்
இல்லை என்பது... எ.

நீதியை கூறும்பொறுத்துப் பேசுவேற்று
அதேயேனில் நி கூறுத்துப் பே.
பேசியால் செய்துமிகுத்துப் பே; மேலத்தெழும்
ஏ. என்னை குறிப்பொறுத்துப் பே?

கீதம்பிறை இப்பத்துப் பே, கூறுவதோடு
விழிந்து வரு எது... எ?
பொதுப்பு வழியினால்; பேசிதலை மீண்டும்
கூறுவதில்லை சொத்தோன்று?

கூறுவதுமிகு கீ. என்று... எ! அதுவுமிகின்
கூறுவதோ எப்பதில்லைதோ?
கூறுவதுப் பிரெங்காவை நி; ஏ. எக்குள
கூறுவதோ எப்பதில்லையோ?

நெஞ்சமெலாம் நிறைந்தாய்; மனத்தெழும்
நினைவை ஆண்டுகொண்டாய்.

எஞ்சிய தொன்றுமிலை; நினையலால்
என்னதென் நேதுமிலை.

சுற்றிலும் தேடுகிறேன் - கவிந்துள
சூழலை நோக்குகிறேன்.

வெற்றிடம் என்பதுலால், பார்வையில்
வேறைதும் காணேன்டா.

மண்ணும் கொடியதடா, இயற்கையும்
மாபெரும் பாவியடா.

எண்ணும் பிபாமுதிலெலாம், இதயம்
ஏரிந்து தேம்புதடா!

ஆண்டுகள் ஆண்டுகளாய்த், தேடிடும்
ஆய்வினில் யாதுணர்ந்தோம்?

ஈண்டுள வாழ்வறியோம், பின் விண்வெளி
எங்கணும் ஏன் பறந்தோம்?

தெய்வமொன் றில்லையடா; இயற்கையில்
சீலமொன் றில்லையடா
மையிருள் ஆட்சியடா; மனிதர்தம்
வாழ்வொரு மர்மமடா

டாக்டர் வா. ரெ. குலந்தைசாமி [குலோத்துங்கன்]

கருா மாவட்டம் வாங்கலாம் பாலையம் என்ற சிற்றூரில் பிறந்தவர். இந்தியா, ஜூர்மனி, அமெரிக்காவில் கல்வி பயின்றவர் நீர்வளத் துறையில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர்.

நீர்வளத் துறைப் போராளியர்; தமிழகத் தொழில்நுட்பக் கல்வி இயக்குநர்; UNESCO ஆலோசகர்; மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்; அண்ணா பல்கலைக் கழகம்; இந்திராகாந்தி தேசியத் திறந்த நிலைப் பல்கலைக் கழகம் ஆகியவற்றின் துணைவேந்தர் போன்ற பொறுப்புகளை வகித்தவர்.

நீர்வளத் துறையில் இவரது பங்களிப்பு Kulandaiswamy Model என்ற பெயரில் அத்துறை இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. உலக அளவில் நீர்வளத் துறை அறிஞர்களால் மதிக்கப்படுபவர்.

பல்கலைக் கழக மானியக் குழுமம் (U.G.C.), அனைத்திந்தியத் தொழில் நுட்பக் கல்விக் கழகம் (AICTE); அனைத்திந்தியத் தொழில் பயிற்சிக் கல்விக் குழு, தமிழகத் திட்டக் குழுமம் போன்ற பல நிறுவனங்களில் உறுப்பினராக இருந்தவர். சர்வ தேசியத் தொலை நிலைக் கல்விக் கழகத்தில் ஆசியா விள் துணைத் தலைவராகவும், காமன் வெல்த் நாடுகளின் பல்கலைக் கழகக் குழுவின் (Association of Commonwealth Universities, London) தலைவராகவும், இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்கள் குழுவின் (Association of Indian Universities) தலைவராகவும் பணியாற்றியவர்.

ஆர்வம் காட்டும் மற்ற துறைகள்: தமிழ் வளர்ச்சி, தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் எழுத்துச் சீரமைப்பு, 'பொன்னி' இதழ் 1948-இல் பாரதிதாசன் பரம்பரையில் அறிமுகப்படுத்தியது 'குலோத்துங்கன்' என்ற புனை பெயரில் கவிதைகள் ஆறு தொகுதி களாக வெளிவந்துள்ளன. இவருடைய உரைநடை நூல்கள் பல பல்கலைக் கழகங்களில் பாட நூல்களாக இடம் பெற்றன. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் 1980-இல் D.Litt. பட்டம் கொடுத்துச் சிறப்பித்தது. கெளரவ டாக்டர் பட்டம் வழங்கியுள்ள மற்ற பல்கலைக் கழகங்கள்: அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், D.Sc., (1997); பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகம், D.Litt., (1997); ஐவகர்லால் நேரு தொழில் நுட்பப் பல்கலைக் கழகம், Ph.D., (1999); இந்திராகாந்தி தேசியத் திறந்த நிலைப் பல்கலைக் கழகம், D.Litt., (2000). பெற்றுள்ள விருதுகளில் சில: 'வாழும் வள்ளுவம்' என்ற நாலுக்கு 'சாகித்ய அகாதெமி' விருது (1988); இந்திராகாந்தி தேசிய ஒருமைப்பாடு விருது (1988); கல்விக்காக U.G.C. விருது (1990). மைய வேளாண்மை வாரியத்தின் வெர விழாச் சிறப்பு விருது (1991). குடியரசுத் தலைவரின் 'பத்மஸீ' விருது (1992); தமிழக அரசின் திருவள்ளுவர் விருது (1999); இந்தியப் பொறியியலாளர் நிறுவனம், இந்தியாவின் சிறந்த பொறியியல் வல்லுநர்களில் ஒருவராக அறிவித்தது (1991). வாங்கலைவர் (கனடா) காமன் வெல்த் கல்வி நிறுவனம் (COL) அதன் கொரவ உறுப்பினராக ஆக்கிப் பெருமைப்படுத்தியது (1999).

தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத் தலைவர், ஆசிய இயல் நிறுவனத்தின் (Institute of Asian Studies) துணைத் தலைவர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் (I.A.T.R.) துணைத் தலைவர், அகில இந்தியத் தொழில் நுட்பக் கல்விக் கழகத்தின் (AICTE) நிர்வாகக் குழு உறுப்பினர் போன்ற பல பொறுப்புகளை வகித்து வருகிறார்.

– பாரதி பதிப்பகம்,